

บทความวิจัย

เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีน เรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ

โดย

นางสาววิชิตา ยิ้มสังข์

รหัสนักศึกษา 05590643

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชีย

ศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีน เรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ
ผู้เขียน	นางสาววิจิตา ยิ้มสังข์
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ มนทร์ธัม พัทักษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัย “การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีน เรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำและศึกษาคุณค่าของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ โดยศึกษาจากนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ ของฉือจื่อเจี้ยน แปลโดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ผลการศึกษาพบว่า ด้านองค์ประกอบของนวนิยาย แนวคิดหรือแก่นของเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ มี 2 แนวคิด คือ แนวคิดหลักและแนวคิดรอง แนวคิดหลัก คือ ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์นำไปสู่การเกิดโศกนาฏกรรม ส่วนแนวคิดรอง คือ การแก้แค้นไม่สามารถทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นเปลี่ยนแปลงได้และควรให้อภัยคนที่สำนึกผิด โครงเรื่องให้ความสำคัญกับความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ตัวละครแบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ ตัวละครที่มีบทบาทเป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง 2 ตัวละคร และตัวละครที่มีบทบาทเป็นตัวละครสนับสนุนของเรื่องอีก 7 ตัว ผู้แต่งเน้นการบรรยายเป็นหลักผ่านบันทึกของตัวละคร โดยมีบทสนทนาแทรกสลับกับการบรรยาย บทสนทนาช่วยทำให้นวนิยายเรื่องนี้ไม่น่าเบื่อเกินไป และทำให้ผู้อ่านรับรู้นิสัยและบุคลิกลักษณะของตัวละคร ฉากที่สำคัญในนวนิยายเรื่องนี้คือ ฉากหมู่บ้านไปอินน่า ผู้แต่งดำเนินเรื่องผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ชื่อว่าไปอินน่า ใช้นวนิยายไปอินน่าในการเปิดและปิดเรื่อง ชื่อหมู่บ้านไปอินน่ายังเป็นชื่อเรื่องของนวนิยายเล่มนี้ด้วย บรรยากาศของฉากในเรื่องนี้ผู้แต่งบรรยายได้อย่างสมจริง ทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น ด้านคุณค่าที่ปรากฏในนวนิยายแปลจีนเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำมีคุณค่าด้านอารมณ์ คุณค่าทางศีลธรรม คุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม และคุณค่าทางปัญญา

คำสำคัญ : ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ, องค์ประกอบนวนิยาย, คุณค่านวนิยาย

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีน เรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์มนตรี ตมปิทักษ์อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อนๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จ ลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

วิจิตา ยิ้มสังข์

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
บทนำ.....	4
- ที่มาและความสำคัญ.....	4
- วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า.....	6
- ขอบเขตการศึกษา.....	6
- วิธีการและขั้นตอนการศึกษาค้นคว้า.....	6
- ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
- เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ผลการศึกษา.....	7
- แนวคิดหรือแก่นของเรื่อง.....	7
- โครงเรื่อง.....	8
- ตัวละคร.....	16
- บทสนทนา.....	27
- ฉากและบรรยากาศ.....	29
- คุณค่าที่ปรากฏในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมูบ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ”.....	34
สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	46
บรรณานุกรม.....	48
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	49

การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีน เรื่อง ไปอินน่า หมูบ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

วรรณกรรม เป็นหนังสือหรือเอกสารที่ผสมผสานระหว่างจินตนาการกับความเป็นจริง ถ่ายทอดออกมาด้วยการใช้ภาษาอย่างมีศิลปะ เพื่อใช้สื่อสารเรื่องราวต่าง ๆ ให้เข้าใจระหว่างมนุษย์ ในปัจจุบันรูปแบบงานเขียนส่วนใหญ่ถือว่าเป็นวรรณกรรมทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้น นวนิยาย ร้อยกรอง บทความ บทวิจารณ์ สารคดี

นวนิยาย คือ วรรณกรรมที่ได้รับรูปแบบมาจากตะวันตก มีวิวัฒนาการมาจากการเล่านิยายหรือนิทาน ซึ่งเป็นพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทร้อยแก้ว เขียนสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ในมุมต่าง ๆ มีวิธีการดำเนินเรื่องหลายแบบ ซึ่งผู้แต่งสามารถพลิกแพลงได้ตามความถนัดและความพอใจของตน จึงไม่จำเป็นต้องเรียบเรียงเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ ในนวนิยายจะมีทั้งการบรรยายเรื่องหรือการพรรณนาสิ่งต่าง ๆ และมีบทสนทนาซึ่งเหมือนชีวิตจริงในสังคมขณะนั้น ๆ นวนิยายได้แพร่หลายจากทวีปยุโรปไปสู่ทวีปอื่น ๆ

ในปัจจุบันการอ่านวรรณกรรมแปลหรือนวนิยายแปลได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมแปลตะวันตก หรือวรรณกรรมแปลเอเชีย วรรณกรรมแปลได้เข้ามามีบทบาทและอิทธิพลในสังคมไทยมาก ที่เห็นเด่นชัดคือวรรณกรรมของประเทศจีน เกาหลี และญี่ปุ่น ด้วยเนื้อหาของเรื่องที่มีความสนุกและน่าสนใจแล้ว ทั้งเต็มไปด้วยข้อคิดต่าง ๆ และวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ วรรณกรรมแปลจึงมีบทบาทในการถ่ายทอดวัฒนธรรมประเพณีจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง

ไปอินน่า หมูบ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ เป็นนวนิยายแปลจีนของฉือจื่อเจี้ยน แปลโดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี บอกเล่าเรื่องราวของหมู่บ้านเล็ก ๆ ชื่อไปอินน่า อยู่ต้นแม่น้ำเฮย์หลงเจียง หมู่บ้านนี้เล็กจนไม่ปรากฏบนแผนที่ ชาวบ้านส่วนใหญ่มีอาชีพทำประมง ช่วงฤดูจับปลาคนทั้งหมู่บ้านจะไม่สนใจอย่างอื่น แม้โรงเรียนก็ยังปิด เพื่อไปจับปลากันตั้งแต่เข้าย่นดึกเพื่อไว้กินและขาย ปีนี้มีปลามากมาย เมื่อพ้นฤดูจับปลา มีปลากองเต็มบ้าน พ่อค้าขายของข้างจึงตั้งราคาเกลือไว้สูงลิบลิ้ว ทำให้จากที่ชาวบ้านเคยดีใจที่จับปลาได้มากมาย โกรธเคืองพ่อค้าขายเกลือ จนนำไปสู่โศกนาฏกรรมจากหมู่บ้านที่เรียบง่ายสงบสุข กลับต้องเกิดปัญหาจากกิเลสของมนุษย์

เนื้อหาของนวนิยายเกี่ยวกับการสะท้อนสังคมในชนบทของจีน ความขัดแย้งของมนุษย์ที่มีกิเลส ตัณหา และเห็นแก่ตัวที่นำไปสู่การเกิดโศกนาฏกรรมในหมู่บ้าน อีกทั้งยังแฝงความรู้ด้านวัฒนธรรมและประเพณีของสังคมจีนด้วย การศึกษานวนิยายแปลจีนเล่มนี้นอกจากจะได้รับความ

เพลิดเพลิน ยังได้ข้อคิดต่าง ๆ ผ่านเรื่องราวของตัวละครในเรื่อง และได้รับความรู้ด้านวัฒนธรรมและประเพณีของสังคมจีนด้วย

ดังที่กล่าวมาข้างต้น นวนิยายเรื่องไปอินน่าน่าสนใจในหลายมิติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องไปอินน่า ด้านองค์ประกอบของนวนิยายและคุณค่าของนวนิยายเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ
2. เพื่อศึกษาคุณค่าของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ

ขอบเขตการศึกษา

ศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ ของฉือจื่อเจี้ยน แปลโดยสมเด็จพะเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

วิธีการและขั้นตอนการศึกษาค้นคว้า

1. กำหนดความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา พร้อมกับวัตถุประสงค์ ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า และวิธีการศึกษาค้นคว้า
2. อ่านนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ อย่างละเอียด
3. ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณกรรม
4. วิเคราะห์องค์ประกอบทางวรรณกรรมของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ
5. ศึกษาคุณค่าของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ
6. สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า และเสนอผลการศึกษาในรูปแบบสารนิพนธ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับองค์ประกอบของนวนิยายเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ
2. ทำให้ทราบคุณค่าของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ
3. เป็นแนวทางในการศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรกนก ธารามาศกุล (2551) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง ผู้หญิงคนที่สี่ชิงโคมแดง” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยายแปลจีนเรื่องผู้หญิงคนที่สี่ชิงโคมแดง รวมทั้งกลวิธีการดำเนินเรื่อง และเพื่อศึกษาคุณค่าของนวนิยายแปลจีนเรื่องนี้ ได้แก่ คุณค่า

ด้านสำเร็จอารมณ์ และคุณค่าด้านวัฒนธรรม ผลจากการศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องผู้หญิงคนที่สี่ซึ่ง โคมแดงพบว่า เป็นนวนิยายที่มีความขัดแย้ง 3 แบบ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเอง ตัวละครในเรื่อง แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ทำให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์ชีวิต มากขึ้น ฉากและบรรยากาศในเรื่อง เน้นฉากที่เกิดขึ้นภายในรั้วบ้าน เพื่อสะท้อนให้เห็นภาพของสังคม จีน ที่เพศชายจะเป็นใหญ่ภายในสังคมและค่านิยมต่าง ๆ ผู้แต่งเลือกใช้การเล่าเรื่องแบบผู้รู้ มีกลวิธีการเล่าเรื่องแบบกระแสน้ำทิพย์ เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้ดียิ่งขึ้น คุณค่าที่ได้จากการศึกษานวนิยายเรื่องผู้หญิงคนที่สี่ซึ่ง โคมแดง ได้แก่ คุณค่าด้านสำเร็จอารมณ์ คือ อารมณ์สะท้อนใจและการเกิดจินตภาพ และคุณค่าทางด้านวัฒนธรรม ได้แก่ วิถีชีวิตของคนจีน ฉาก และฤดูกาลในจีน ค่านิยมชายหญิง เครื่องดนตรีจีน อุปรากรจีนและการแต่งกาย

ภณานิษฐ์ ขวประพันธ์ (2551) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเรื่องสั้นเรื่อง ฝันสลาย” จาก บทประพันธ์ของหลู่ซิ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เรื่องสั้นเรื่อง ฝันสลาย ตามหลักการ วิเคราะห์เรื่องสั้น โดยวิเคราะห์องค์ประกอบของเรื่องสั้น ได้แก่ โครงเรื่อง เนื้อเรื่อง ตัวละคร บท สนทนา ฉาก เพื่อศึกษากลวิธีการแต่งเรื่องสั้นเรื่อง ฝันสลาย และเพื่อศึกษาคุณค่าของผลงานเรื่องฝัน สลาย ผลการศึกษาพบว่า เรื่องสั้นเรื่อง ฝันสลาย ในส่วนของโครงเรื่องนั้น จัดว่าเป็นเรื่องสั้นที่มีโครง เรื่องที่ดี โดยมีการเปิดเรื่อง ดำเนินเรื่องแบบวิธีการเล่าเรื่องย้อนต้นตอนแรก และเล่าตามลำดับโดย ผ่านบันทึกของตัวละคร และปิดเรื่องด้วยวิธีการ หักมุม ทำให้เกิดความน่าสนใจ กลวิธีการแต่งผู้แต่ง ใช้ภาษาที่ง่าย ไม่ซับซ้อน และสามารถสื่ออารมณ์ของตัวละครได้อย่างชัดเจน ในส่วนของคุณค่า จัดว่า เป็นงานเขียนที่มีคุณค่าทั้งในด้านสังคม ด้านครอบครัว ด้านการมีคู่ครอง และด้านการใช้ชีวิต โดยเฉพาะเรื่องสั้นเรื่องนี้ได้สะท้อนสภาพสังคมของจีนในสมัยปฏิวัติวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจนทำให้ผู้ ศึกษาได้เรียนรู้สภาพสังคมในยุคนั้น ซึ่งองค์ประกอบหลายประการเหล่านี้ ทำให้เรื่องสั้นเรื่อง ฝัน สลาย นี้มีความน่าสนใจ และควรค่าแก่การศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

เบญจวรรณ กมลเวช (2551) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลญี่ปุ่น เรื่อง Love Letter จดหมายรัก” จากบทประพันธ์ของ ซุนอิจิ อิวาอิ แปลโดยสมเกียรติ เขวงกิจวนิช มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์นวนิยายแปลเรื่อง Love Letter จดหมายรัก ตามหลัก วิเคราะห์นวนิยาย โดยจะวิเคราะห์องค์ประกอบวรรณกรรม เพื่อศึกษากลวิธีการประพันธ์ของนวนิยายแปลเรื่อง Love Letter จดหมายรัก และเพื่อศึกษาคุณค่าของนวนิยายแปลเรื่อง Love Letter ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายแปลเรื่อง Love Letter จดหมายรัก มีโครงเรื่องที่ดีและมีข้อคิดที่ น่าสนใจ มีแก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรัก มีฉากที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ตัวละครสมจริง และมีบท

สนทนาที่เหมาะสมกับตัวละคร เข้าใจง่าย ขณะเดียวกันก็ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องผ่านจดหมาย ซึ่งเป็นจุดเด่นของนวนิยายเรื่องนี้ นอกจากนี้ยังมีคุณค่าด้านความบันเทิง คุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม

นฤมล ปิตจัตุรัส (2551) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมเกาหลีเรื่อง พระจันทร์ครึ่งรูสึนะ” จากบทประพันธ์ของ คิมฮยงอึ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติและผลงานของผู้แต่งและผู้แปลโดยศึกษาวรรณกรรมเรื่อง พระจันทร์ครึ่งรูสึนะ ในด้านองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น เรื่องย่อ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ฉาก ตัวละครและบทสนทนา และเพื่อประเมินคุณค่าของวรรณกรรมเรื่อง พระจันทร์ครึ่งรูสึนะ ผลการศึกษาสรุปได้ว่าวรรณกรรมเรื่อง พระจันทร์ครึ่งรูสึนะ มีโครงเรื่องที่ตีมีข้อคิดที่น่าสนใจ มีแก่นเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อสถาบันครอบครัว มีฉากที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและมีความสมจริง ตัวละครมีลักษณะนิสัยเหมือนปุถุชนธรรมดาทั่วไป มีความสมจริง และมีบทสนทนาที่เหมาะสมกับตัวละคร การใช้ภาษาเข้าใจง่าย ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 5 ประการทำให้วรรณกรรมเรื่องนี้ น่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

เกียรติสกันธ์ กลิ่นสุวรรณ (2551) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แบ ฮยอง จิน ออทิสติกน้องทอง” จากบทประพันธ์ของ อี ฮยอน โอ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ นวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แบ ฮยอง จิน ออทิสติกน้องทอง ตามหลักการวิเคราะห์นวนิยาย โดยจะวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยาย ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา และเพื่อศึกษาคุณค่าของผลงานนวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แบ ฮยอง จิน ออทิสติกน้องทอง ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แบ ฮยอง จิน ออทิสติกน้องทอง ในส่วนของโครงเรื่องนั้นจัดว่าเป็นนวนิยายที่มีโครงเรื่องที่ดี โดยมีการเปิดเรื่อง ดำเนินเรื่อง และปิดเรื่องที่น่าสนใจ ผู้แต่งใช้ภาษาที่ง่าย ไม่ซับซ้อน และสามารถสื่ออารมณ์ได้ชัดเจน ในส่วนของคุณค่าด้านงานเขียนที่มีคุณค่าทั้งในด้านครอบครัว ด้านปรัชญา และด้านสังคม โดยเฉพาะแนวคิดเรื่องความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ในด้านปรัชญาจัดว่าเป็นแนวคิดที่ดี มีประโยชน์และสามารถเป็นหลักในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ได้ ซึ่งองค์ประกอบทั้งหลายประการเหล่านี้ ทำให้นวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แบ ฮยอง จิน ออทิสติกน้องทองมีความน่าสนใจและควรค่าแก่การศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ผลการศึกษา

แนวคิดหรือแก่นของเรื่อง

“แก่นเรื่อง คือ แนวคิดสำคัญของเรื่องและผู้แต่งมุ่งจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ แนวคิดในนวนิยายจึงแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ความคิดของเรื่องทั้งเรื่อง เรียกว่า แนวคิดเอก (Major theme) และความคิดเฉพาะบางตอนของเรื่อง เรียกว่า แนวคิดรอง (Minor theme)” (สายทิพย์ นุกูลกิจ 2537 : 182-186)

แนวคิดหลักของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอีนน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ คือ ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์นำไปสู่การเกิดโศกนาฏกรรม สังคมมนุษย์จะสงบสุขได้ คนในสังคมต้องมีเมตตากรุณาต่อกัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในยามทุกข์ยาก ดังเหตุการณ์ในเรื่องที่ตระกูลหมาขึ้นราคาเกลือจนชาวบ้านไม่สามารถซื้อเกลือเพื่อไปเก็บรักษาปลาได้ ทำให้แคทยาภรรยาของกำนันต้องเสียชีวิตเนื่องจากพยายามหาวิธีเก็บรักษาปลาแทนการใช้เกลือ

แนวคิดรอง คือ การแก้แค้นไม่สามารถทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วเปลี่ยนแปลงได้ คนที่สำนึกผิดควรได้รับการให้อภัย ดังในเรื่องที่กำนันบอกกับลูกชายตัวเองว่าไม่ควรแก้แค้นตอบโต้ตระกูลหมา และยังบอกให้ชาวบ้านให้อภัยตระกูลหมา

โครงเรื่อง

โครงเรื่อง คือการเล่าเรื่องโดยเรียงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องให้สอดคล้องกันอย่างมีเหตุผลเพื่อนำผู้อ่านไปสู่จุดมุ่งหมายหรือแนวคิดหลักที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ เป็นรูปแบบของการดำเนินเรื่องซึ่งปรากฏเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ของการเปลี่ยนจากสถานการณ์ต้นเรื่องไปสู่สถานการณ์ปลายเรื่อง และสถานการณ์เหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลเสมอ

โครงเรื่องแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

- โครงเรื่องใหญ่ ได้แก่เหตุการณ์สำคัญที่ผู้เขียนกำหนดไว้เป็นแนวให้เรื่องดำเนินไปตามต้องการ เป็นแกนสำคัญในการดำเนินเรื่องซึ่งจะเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งและปมปัญหาต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การคลี่คลายความขัดแย้ง และการแก้ไขปมปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้เรื่องไปสู่เป้าหมายที่ผู้เขียนต้องการ

- โครงเรื่องย่อย ได้แก่เหตุการณ์ย่อย ๆ ที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงเรื่องใหญ่ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทำให้เนื้อเรื่องมีรสชาติเข้มข้น หรือสมบูรณ์ขึ้น

หากจะพิจารณาโครงเรื่องสามารถพิจารณาได้ตามส่วนประกอบต่าง ๆ 6 ส่วน ดังนี้

1. การเปิดเรื่อง คือการเริ่มต้นเรื่องเป็นตอนที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้และสนใจ

2. การผูกปม คือการสร้างความขัดแย้ง มีอยู่ด้วยกัน 4 ประเภท คือ

- 2.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ เป็นความขัดแย้งของตัวละครในเรื่อง อาจเป็นความขัดแย้งของความคิด การกระทำที่ทำให้เกิดการปะทะต่อสู้กันทางด้านกำลังหรือความคิด

2.2 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมจนทำให้ตัวละครต้องได้รับความบีบคั้นจากคนรอบข้าง และต้องหาวิธีแก้ปัญหาด้วยวิธีต่าง ๆ

2.3 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสิ่งที่มีมนุษย์ไม่สามารถควบคุมหรือกำหนดได้ตามใจปรารถนา

2.4 ความขัดแย้งภายในใจมนุษย์ เป็นการต่อสู้ที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเอง ทำให้ตัวละครเกิดความสับสนที่จะต้องตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นความพอใจของตนกับความถูกต้องเหมาะสม

3. การทวนเรื่อง หลังจากที่ได้สร้างปมปัญหา ผู้แต่งจะกำหนดให้เรื่องดำเนินต่อไป และให้เรื่องค่อยๆทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้ผู้อ่านอยากรู้เรื่องราวไปจนตลอดเรื่อง

4. จุดสุดยอด คือความขัดแย้งหรือปัญหาที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องนั้นได้ทวีความเข้มข้นจนถึงขีดสุด ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จะดำเนินไปไม่ยาวนาน

5. การคลายปม คือตอนที่คลี่คลายเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาทั้งหมดซึ่งผู้แต่งได้ผูกปมขัดแย้งไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดก่อนปิดเรื่อง

6. การปิดเรื่อง คือตอนจบของเรื่อง มีวิธีการจบแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน หรือจบแบบทิ้งท้ายทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด จบแบบสุนาฏกรรม จบแบบโศกนาฏกรรม เป็นต้น (สุมาลี ลีประเสริฐ 2557 : 64-66)

จากการศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ ตามองค์ประกอบวรรณกรรมในด้านโครงเรื่องนั้น ผู้ศึกษาพบว่านวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ มีโครงเรื่องดังนี้

1. โครงเรื่องใหญ่ คือ ตระกูลหมาขึ้นราคาเกลือแพงเกินไปในช่วงฤดูจับปลาของหมู่บ้านไปอินน่า ซึ่งเป็นปีที่มีปลามาก ชาวบ้านซึ่งต้องการเกลือมาเก็บรักษาปลาไม่ให้เน่าเสียจนกว่าพ่อค้าปลาจะมาซื้อ จึงไม่สามารถซื้อเกลือได้

2. โครงเรื่องย่อย คือ แศตพยากรรมของกำนันเสียชีวิตเนื่องจากพยายามหาวิธีมาเก็บรักษาปลาแทนการใช้เกลือ ทำให้กำนันโกรธแค้นตระกูลหมา

หากจะพิจารณาโครงเรื่องสามารถพิจารณาได้ตามส่วนประกอบต่าง ๆ 6 ส่วน ดังนี้

1. การเปิดเรื่อง

ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาฉาก คือ สภาพแวดล้อมของหมู่บ้านไปอินน่า บรรยายเกี่ยวกับภูมิทัศน์ของหมู่บ้านไปอินน่าซึ่งหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่ต้นน้ำเฮย์หลงเจียง เป็นหมู่บ้านขนาดเล็กแต่มีชื่อที่ไพเราะ น้อยคนนักที่จะรู้จัก และกล่าวถึงสิ่งที่ต้องทำเมื่อไปหมู่บ้านไปอินน่า คือต้องไปกินปลาเปิดแม่น้ำ และเหล่าผลหยาเก้อต้า ซึ่งเป็นของขึ้นชื่อในหมู่บ้านไปอินน่า ดึงเนื้อความที่ว่า

ไปอินน่าเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ อยู่ต้นน้ำเฮย์หลงเจียง อาจจะเป็นเพราะขนาดของหมู่บ้านเล็กเกินไป หรือชื่อของหมู่บ้านไพเราะเกินไป ในแผนที่ ไปอินน่า ค่อย ๆ เลื่อนหายไปเหมือนปลาตัวหนึ่ง มีคนที่เคยมาไปอินน่าเมื่อหลายปีก่อนอยากไปที่หมู่บ้านเดิมนั้นอีก แต่ดูแผนที่ก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน ไปอินน่าอยู่ที่ไหนแล้วละ ถึงตอนนั้นมีคนที่คุณเคยกับชีวิตชาวประมงแถบนั้นบอกคุณอย่างจริงใจว่า “ไปอินน่ายังอยู่ ต้องรีบไปที่นั่นเพื่อกินปลาเปิดแม่น้ำ ต้มเหล่าผลหยาเก้อต้า อร่อยเป็นบ้าเลย”

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 14)

การเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาฉากเป็นการแนะนำให้ผู้อ่านรู้จักหมู่บ้าน “ไปอินน่า” ซึ่งเป็นฉากสำคัญของเรื่อง ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า หมู่บ้านแห่งนี้มีขนาดเล็กมากจนคนที่ไม่คุ้นเคยอาจหาไม่พบ แต่หมู่บ้านนี้แม้จะเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ แต่ก็มีคุณสมบัติสมบูรณ์

2. การผูกปม ผู้เขียนได้สร้างความขัดแย้งในเรื่อง ดังนี้

ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม จนทำให้ตัวละครต้องได้รับความบีบคั้นจากคนรอบข้าง และต้องหาวิธีแก้ปัญหาด้วยวิธีต่าง ๆ (สุมาลี ลีประเสริฐ 2557 : 65)

ในนวนิยายเรื่องนี้มีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคมคือ ความขัดแย้งระหว่างชาวบ้านกับบ้านตระกูลหมา ตระกูลหมาเปิดร้านขายอาหารและของชำแต่ขายของในราคาที่สูงมาก ชาวบ้านจึงเกิดความไม่พอใจ แต่ถึงอย่างไรชาวบ้านก็จำเป็นต้องซื้อของจากบ้านตระกูลหมา ดึงเนื้อความที่ว่า

พวกเขาขายของแพงกว่าร้านอื่น ของเหมือนกันแต่ขายแพงกว่า เคยมีอยู่ช่วงหนึ่งชาวบ้านไปอินน่ารวมหัวกันไม่ซื้อของตระกูลหมา ผลคือไม่มีของใช้ประจำวัน ก็ต้องยอมกล้ำกลืนไปซื้อของที่ร้านตระกูลหมา

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 22)

หรือตอนที่พวกตระกูลหม่าขึ้นราคาเกลือแพงขึ้น ขณะที่ชาวบ้านต้องการเกลือจำนวนมากเพื่อนำไปเก็บรักษาปลาไม่ให้เน่าเสียจนกว่าพ่อค้าปลาจะมาซื้อ ชาวบ้านจึงโกรธเคืองบ้านตระกูลหม่ามากถึงขั้นที่คิดจะไล่ตระกูลหม่าออกไปจากไปอินน่า ดังเนื้อความที่ว่า

ฝนที่ตกปรอย ๆ ทำให้พระอาทิตย์ขึ้นเหมือนดอกไม้โรยในวันวาน พวกคนแก่เห็นพระอาทิตย์ขึ้นก็เขย่าลูกหลานปลุกให้ตื่นไปซื้อเกลือ ไม่งั้นถ้าพ่อค้าปลาไม่มา ไม่มีเกลือ ปลาเน่าหมดก็ไม่มีราคาค่างวด คนหนุ่มสาวหาวไม่หยุด แล้วทางร่วมไปที่ร้านชำของบ้านตระกูลหม่าเพื่อไปซื้อเกลือแต่ไม่มีใครได้เกลือกลับมาอย่าใจปรารถนา ล้วนแต่เดือดดาล โกรธเคือง กลับมามีมือเปล่า เพราะพวกตระกูลหม่าขึ้นราคาเกลือป่นจากถุงละ 8 เหม่า เป็นถุงละ 3 หยวน 5 เหม่า ถ้าเป็นเกลือเม็ดใหญ่ เดิมราคาถุงละ 1 หยวน 2 เหม่า เดี่ยวนี้เป็นถุงละ 5 หยวน แต่ละบ้านแต่ละครอบครัวต้องใช้เกลือกว่า 10 ถุง ปลาที่ขายไม่ได้สักตัวเดียว แต่ต้องจ่ายเงินหลายสิบหยวนมาซื้อเกลือ ใครจะรับได้

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 42)

ชาวบ้านทั้งหมดบ้านโกรธเคืองตระกูลหม่า แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะทั้งหมดบ้านมีร้านขายของชำที่เป็นร้านค้าเอกชนอยู่เพียงร้านเดียวเท่านั้น และด้วยเหตุนี้ ตระกูลหม่าจึงฉวยโอกาสขึ้นราคาเกลืออย่างไม่เป็นธรรม

ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ เป็นความขัดแย้งของตัวละครในเรื่อง อาจเป็นความขัดแย้งของความคิด การกระทำที่ทำให้เกิดการปะทะต่อสู้กันทางด้านกำลัง หรือความคิด (สุมาลี ลิ้มประเสริฐ 2557 : 65)

ในนวนิยายเรื่องนี้มีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์คือ ความขัดแย้งระหว่างก้านกับหม่าจ้านจวิน เมื่อก่อนหม่าจ้านจวินเป็นหนึ่งในพวกผู้ชายที่ชอบตามจีบแคทยา แต่แคทยาไม่ได้ชอบหม่าจ้านจวิน แคทยาชอบก้านหรือหวังเต๋อ กุ้ย ทำให้หม่าจ้านจวินผิดหวังและไม่ไปงานแต่งงานของแคทยากับก้าน ดังเนื้อความที่ว่า

ตอนที่หม่าจ้านจวินยังอยู่ในกลุ่มหนุ่ม ๆ ที่ตามตื้อแคทยา เขารู้จักใช้คำพูดในการจีบที่ไพเราะเพราะพริ้ง เข้าตรูก็ไปเก็บดอกไม้จากทุ่งมาให้นาง ใช้หลู้อ่อน ๆ พันเป็นช่อเอาไปวางหน้าประตูของแคทยา ทำให้แคทยาที่ยังงัวเงียครึ่งหลับครึ่งตื่น พอเปิดประตูก็เห็นดอกไม้ รู้สึกมีความสุขจึงฮัมเพลงพื้นบ้านรัสเซียอย่างสุขใจ ถ้าได้ยินเสียงแคทยาร้องเพลงรัสเซียแต่เช้า ก็รู้ว่าหม่าจ้านจวินวางช่อดอกไม้ไว้อีกแล้ว แต่ว่าที่ไปอินน่าฤดูที่ดอกไม้บานไม่ยาวนานเหมือนกับที่หม่าจ้านจวินหวัง พอเช้า

เดือนกันยายนท้องฟ้าอยู่สูงเมฆบางเบา กลีบดอกไม้ก็ร่วง ในฤดูนั้นหมาจิ้งจอก
มองดูห่านป่าที่บินลงได้อย่างละเอียดใจ มีชายคนหนึ่งเสียชีวิตไปแล้วขอปล้ำหมา
จิ้งจอก

“ถึงฤดูหนาวแล้ว จะเอาดอกไม้อะไรให้แคทยา ดอกไม้เกล็ดหิมะดีไหม”

วันที่แคทยาแต่งงานมีแต่หมาจิ้งจอกที่ไม่ได้ไปงาน หลังเสร็จงาน
หวังต่อกุ้ยไปหาหมาจิ้งจอกเพื่อเอาน้ำตาลของชำร่วยงานแต่งงานไปให้ หมาจิ้ง
จอกก็ไม่เปิดประตูรับ

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 68)

ความขัดแย้งระหว่างแคทยากับหมาจิ้งจอก ในตอนที่แคทยาแต่งงานกับกำนัน
หมาจิ้งจอกที่ชอบแคทยาไม่ไปงานแต่งงานของแคทยากับกำนัน ทำให้แคทยาไม่พอใจหมาจิ้งจอก
ตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา ดั่งเนื้อความที่ว่า

หมาจิ้งจอกตระหนี่ ไม่ได้มาร่วมงานแต่งงานของนาง ทำให้นางชุ่นเคื่อง
นับแต่นั้นมานางก็ไม่ได้ติดติดต่อกับเขาก่อน การไปซื้อถ่าน ข้าว น้ำมัน เกลือ ก็เป็น
หน้าที่ของกำนัน หลายครั้งที่นางได้ยินผู้หญิงในไปอินน้ำพูดกันว่าของร้านตระกูล
หมาราคาแพง ก็จะบ่นกับกำนัน “ตระกูลหมามีอำนาจอะไร ทำไมกล้าขึ้นราคาของ
แบบนี้ เธอควรจัดการหยุดยั้งความยโสโอหังของเขา อย่าให้เขาคิดว่ามีกันเหมือน
เสือ” เวลาผ่านไปหลายสิบปี กำนันมีประสบการณ์การไล่เกลี้ยประนีประนอม
เคล็ดลับการรับราชการของเขาคืออยู่แบบมีน ๆ ไปวัน ๆ อดทนต่อความอับยศ
ทุกอย่าง

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 74-75)

ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ เป็นความขัดแย้ง
ระหว่างตัวละครกับสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถควบคุมหรือกำหนดได้ตามใจปรารถนา (สุมาลี ลิ้มประเสริฐ
2557 : 65)

ในนวนิยายเรื่องนี้มีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ
คือ ความขัดแย้งระหว่างแคทยากับหมีบนภูเขา แคทยาขึ้นไปเอาน้ำแข็งเพื่อมาเก็บรักษาปลาไม่ให้
เน่าเสียแต่ต้องมาจบชีวิตลง เพราะหลังจากที่แคทยาไปเอาน้ำแข็งมาแล้วจะกลับไปหมู่บ้าน ระหว่าง
ทางเธอเกือบถูกหมีทำร้ายต้องหนีเอาตัวรอดด้วยความหวาดกลัว เธอสะดุดต่อไม้ล้มลงและถูกกิ่งไม้
แทงเข้าที่คอ ดั่งเนื้อความที่ว่า

เป็นไปได้ว่านางไม่ได้ตายเพราะถูกหมีตะปบ ลิ่นหมีตัวตเอาคางนางหลุดไป และทำให้แขนของนางเป็นแผล แต่ขณะที่นางวิ่งหนีหมีด้วยความหวาดกลัว โชคไม่ดี ไปสะดุดเข้ากับตอไม้ที่มีอยู่เกลื่อน พริบตาที่หกล้มลงไป กิ่งไม้กิ่งหนึ่งแทงทะลุคอก นางจึงตาย ผมของนางยุงเหยิง กระดมเสื่อหลุ่ร่ว่งไป 2 เม็ด ดวงตาเบิ่งโพลงมอง ขึ้นฟ้าด้วยความกลัวและความสิ้นหวัง

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 88)

ความขัดแย้งภายในใจมนุษย์ เป็นการต่อสู้ที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวเอง ทำให้ตัวละครเกิดความสับสนที่จะต้องตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นความพอใจของตนกับความถูกต้องเหมาะสม (สุมาลี ลืมประเสริฐ 2557 : 65)

ในนวนิยายเรื่องนี้มีความขัดแย้งภายในใจมนุษย์คือ ฉินหลินเยว่รู้สึกสับสนในการคบกับแฟนของเธอที่ชื่อหม่าชวนลี่ บางครั้งเธอรู้สึกผิดหวังในตัวหม่าชวนลี่แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะทำใครในไปอินน่าที่ตีไปกว่าหม่าชวนลี่ได้ ฉินหลินเยว่ไม่รู้จะหาทางออกเรื่องนี้อย่างไรจึงต้องหาคนที่สามารถระบายและเป็นทีปรึกษาได้ นั่นก็คือกุ่ชิวจู่ ซึ่งเป็นอาจารย์ของเธอที่มหาวิทยาลัยครู เธอจึงเขียนจดหมายไปปรับทุกข์กับกุ่ชิวจู่ ดังเนื้อความที่ว่า

ฉินหลินเยว่รู้สึกยุ่งยากใจ เวลาอยู่กับหม่าชวนลี่ก็เคยพูดเสียง ๆ เป็นนัย ๆ “เธอว่าคนเราที่ตลอดชีวิตไม่คิดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องหาเงินจะมีความหมายไหม เงินมันก็ไม่สามารถจะนำความสุขมาให้ได้”

หม่าชวนลี่ที่ไม่เห็นด้วยก็บอกว่า “มีเงินก็จะทำให้อึดท้องอุ่นกาย”

ฉินหลินเยว่คิดว่าเขาไม่เข้าใจ รู้สึกรำคาญและโกรธนิด ๆ แต่ที่ไปอินน่าเธอหาใครที่ดีกว่าหม่าชวนลี่ไม่ได้ เธอรู้สึกผิดหวังต่อความรักที่หลบซ่อนนี้ ยิ่งเวลามองดูแฟนน้ำแข็งเหมือนอยู่ในภวังค์ รู้สึกว่าชีวิตที่มีสีสันเหมือนกับแฟนน้ำแข็งที่ไหลไป ส่วนเธอเป็นคนที่ใช้ชีวิตแห้งแล้ง จืดชืด น่าเบื่อตลอดไป ด้วยเหตุนี้เธอจึงเขียนจดหมายยาว ๆ ถึงกุ่ชิวจู่ อาจารย์ของเธอที่มหาวิทยาลัยครู เล่าปรับทุกข์ถึงความผิดหวังและความลึกลับใจของตัวเอง ไม่รู้จะทำอย่างไร

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 23-24)

3. การทวงเรื่อง

นวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมูบ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ มีการทวงเรื่องในตอนที่กำลังดำเนินมาแล้วพบว่าแคทยาหายไป หลังจากที่เมื่อคืนเขาทั้งคู่ทะเลาะกันเรื่องปลา ทั้งคู่มิปากเสียด

กัน กำนันรู้สึกผิดที่ต่อว่าภรรยาของตนด้วยถ้อยคำที่รุนแรง กำนันหาจนทั่วแต่ก็ไร้แววของแคทยา
ถามคนในหมู่บ้านก็ไม่มีใครรู้ว่าแคทยาไปไหน ตั้งเนื้อความที่ว่า

กำนันโผล่หน้าออกไปนอกประตูส่งเสียง “แกเข้าส้วมหรือ ทำไมฉีนานแบบ
นี้ จะทำให้บ้านเราน้ำท่วมหรือ...” กำนันบ่นพึมพำ กลับไปนั่งที่ห้องโถง คิดถึงเมื่อ
วานที่ทะเลาะกับแคทยาเรื่องปลาแล้วรู้สึกละอายใจที่พูดหยาบคายโอหัง เมื่อคืน
วานใช้ไฟย่างปลามากเกินไปจนห้องร้อน เมื่อเขาสองคนนอนลงบนเตียงคั้ง ปิดไฟ
แล้ว แคทยาคิดขึ้นได้อย่างกะทันหันว่าถ้าให้ปลาอยู่ในห้องอีกคืนหนึ่ง ปลาจะเน่า
เสียหมด ตอนนั้นกำนันต้องการอยู่ใกล้เรือนกายของแคทยา นึกไม่ถึงว่านางจะผลัก
เขาลุกขึ้นไปดูปลา พอเปิดไฟสว่างทำให้อารมณ์ซึ่งของกำนันหายไปหมดกลายเป็น
โมโหยิ่ง แคทยาใส่เสื้อกล้ามถุงกางเกงขาสั้นย้ายปลาออกไปข้างนอกห้องเที่ยวแล้ว
เที่ยวเล่า เขารอจนนางกลับมาที่เตียงคั้ง ตัวนางมีกลิ่นคาวปลาคุ้งไปหมด กำนัน
พูดอย่างโกรธเกรี้ยว “คาวจนได้ทีแล้วสินะ” แคทยาว่า “จ้ะก็อย่ามาเป็นคาว”
กำนันพูดอีกว่า “ถ้าจะไม่ให้เป็นคาวแล้วฉันจะเอาแกมาทำอะไร”

แคทยาว่า “ตอนนั้นทำไมฉันถึงมารักไอ้บ่าวอย่างแกได้ก็ไม่รู้”

กำนันยิ่งเดือด ตบเตียงคั้งดังลั่น ตะเบ็งใส่แคทยา “อย่านึกถึงตอนนั้นที่
ผู้ชายไปอินน้ำตามืดตามัวหลงไหลแกไปหมด แล้วสำคัญตัวเองผิดนะ มันคือตอนนั้น
มาถึงตอนนี้ถามดูซิว่าใครอยากได้แกไหม” กำนันยิ่งพูดยิ่งโกรธจนหายใจแทบไม่ทัน
“ให้ฟรีก็ไม่เอา”

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 68-70)

4. จุดสุดยอด

จุดสุดยอดของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน้ำ หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำคือ กำนันพบว่า
แคทยาเสียชีวิตแล้วจากการถูกกิ่งไม้แทงคอเพราะกลัวถูกหมิทำร้ายจึงวิ่งหนี แต่สะดุดตอไม้ล้มลงไป
โดนกิ่งไม้แทงทะลุคอ เนื่องจากแคทยาขึ้นไปบนเขาเพื่อเอาน้ำแข็งมาเก็บรักษาปลา ตั้งเนื้อความที่ว่า

“ปลา...” กำนันพูดอย่างหมดอาลัยตายอยาก “นางกลัวปลาจะเน่า ก็เลย
คิดจะเอาก่อนน้ำแข็งมาป้องกันปลา...” กำนันยืนขาสั่นพูดเสียงแหบแห้ง “ผมจะไป
ทำลายร้านขายของชำตระกูลหม่าให้พังยับเยิน ผมจะฆ่าหมิทั้งป่าให้ตายหมด” เขา
หยุดเงียบไปครู่หนึ่งแล้วก็ร้องไห้ รู้สึกโศกเศร้าจนไม่ยอมมีชีวิตอยู่ ใจเหมือนถูก
กระชากฉีกขาด ตะโกนเรียก “แคทยา...” เสียงร้องไห้คร่ำครวญสะท้อนก้องไปทั่ว

ทั้งป่าเขาลำเนาไพร ตอนนี้ไม่มีเสียงน้ำไหล ไม่มีเสียงนกร้อง ก้อนน้ำแข็งสีเงิน เหมือนกับร่องไห้คร่ำครวญไปด้วยภายใต้แสงอาทิตย์

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 88-89)

5. การคลายปม

หลังจากที่บ้านตระกูลหม่ารู้เรื่องที่แคทยาเสียชีวิตเพราะหาวิธีมาเก็บรักษาปลาแทนเกลือที่พวกเขาขึ้นราคา บ้านตระกูลหม่าก็รู้สึกผิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงลดราคาเกลือลงและนำเกลือไปแจกให้คนในหมู่บ้านไปอินน่า ตอนแรกเงินหลินเยว่คิดว่าหม่าชวนลีมาจ้อโดยการเอาเกลือมาให้บ้านของเธอ แต่จริง ๆ แล้วหม่าจ้านจวินเป็นคนเอาเกลือมาวางไว้ที่หน้าบ้านของคนในหมู่บ้าน เพราะรู้สึกผิดที่เป็นต้นเหตุให้แคทยาต้องเสียชีวิต ดังเนื้อความที่ว่า

แต่ความจริงไม่ได้เป็นไปอย่างที่เงินหลินเยว่คาดคิด คนไปอินน่าทุกคนตื่นขึ้นตอนเช้าตรู่ต่างพบว่ามีเกลือมาอยู่หน้าบ้านของตน บ้านไหนมีคนในครอบครัวมากก็ได้เกลือมาก ครอบครัวที่มีคนน้อยก็ได้เกลือน้อย คนที่ให้เกลือไม่ได้ให้เฉพาะบ้านตระกูลเงิน แต่คำนึงถึงทุก ๆ บ้าน ทุก ๆ ครอบครัวที่ไปอินน่า

“อาจเป็นหม่าจ้านจวินเอาเกลือมาส่งให้ทุกคน” เงินหลินเยว่พูด

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 102)

6. การปิดเรื่อง

ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการให้กูชิวจู้ อาจารย์ของเงินหลินเยว่ที่มหาวิทยาลัยครูพูดเกี่ยวกับหมู่บ้านไปอินน่าและความทรงจำเกี่ยวกับหมู่บ้านนั้นที่เกิดเรื่องราวต่าง ๆ ขึ้นตอนที่เธอไปเป็นครั้งแรก ดังเนื้อความที่ว่า

ฉันเปิดแผนที่ดู ในแผนที่ก็ยังหาไปอินน่าไม่พบ เพราะไปอินน่าเป็นที่ที่เล็กมาก ชื่อสถานที่ก็โพรเพราะจริง ๆ มันค่อย ๆ หายไปจากแผนที่เหมือนปลาตัวหนึ่งที่ว่ายน้ำไปแล้ว อย่างไรก็ตาม ฉันจำได้ชัดเจนว่าพอถามถึงไปอินน่า เจ้าของโรงเตี๊ยมที่สือปาจันพูดว่า “ไปอินน่าห่างจากที่นี่ไม่มาก มีรถที่วิ่งทางไกลไปไปอินน่าวันละเที่ยว คุณไปกินปลาเปิดแม่น้ำของที่นี่สิ เหล้าหยาเก้อต้าที่นั่นก็ดีมากนะครับ”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 111)

หลังจากได้ไปที่หมู่บ้านไปอินน่า กูชิวจู้ก็ได้พูดถึงหมู่บ้านไปอินน่าว่าเป็นหมู่บ้านที่เล็กมาก เป็นหมู่บ้านที่มีชื่อโพรเพราะจริง ๆ เธอเปรียบเทียบหมู่บ้านว่าเหมือนกันปลาตัวหนึ่งที่ว่ายน้ำไปแล้วเพราะไปอินน่าค่อย ๆ หายไปจากแผนที่ เปิดแผนที่หากก็ไม่พบ ถ้าใครได้ไปที่ไปอินน่าสิ่งที่ห้ามพลาดเลยคือ การไปกินปลาเปิดแม่น้ำและเหล้าหยาเก้อต้า ซึ่งเป็นของขึ้นชื่อของหมู่บ้านนี้

ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการพูดถึงหมู่บ้านไปอินน่าผ่านความทรงจำของตัวละครในเรื่อง ด้วยเนื้อความเดียวกับตอนเปิดเรื่อง

ตัวละคร

ตัวละคร คือผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง ตัวละครนับเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยาย เพราะถ้าไม่มีตัวละครเรื่องราวต่าง ๆ ในนวนิยายก็จะเกิดขึ้นไม่ได้ (สายทิพย์ นุกูลกิจ 2537:182-186)

การแบ่งประเภทของตัวละครแบ่งได้ 2 แบบ ดังนี้

1. แบ่งตามบทบาทและความสำคัญของตัวละครในเรื่อง

1.1 ตัวละครเอก เป็นตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่อง เป็นตัวละครที่มีข้อขัดแย้ง

1.2 ตัวละครประกอบ เป็นตัวละครที่อาจมีบทบาทเป็นผู้สนับสนุนตัวละครเอก หรือเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อจุดมุ่งหมายของตัวละครเอก

2. แบ่งตามลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่อง

2.1 ตัวละครน้อยลักษณะ คือตัวละครที่สร้างขึ้นจากความนึกคิด หรือคุณสมบัติประการเดียว ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นจะไม่มีเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตัวละครเหล่านั้นส่วนใหญ่จะมีภาพที่เป็นแบบฉบับตายตัว

2.2 ตัวละครหลายลักษณะ คือตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้มีลักษณะนิสัยหลายประการ อาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน เหมือนคนในชีวิตจริงที่มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม (สุมาลี ลิ้มประเสริฐ 2557 : 66-67)

ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำมีตัวละครที่มีบทบาทเป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง 2 ตัวละคร คือ กำนันหวังเต๋อกุ้ย และเฉินหลินเยว่

1. กำนันหวังเต๋อกุ้ย

หวังเต๋อกุ้ยเป็นกำนันของหมู่บ้านไปอินน่า มีภรรยาชื่อแคทยา เดิมทีกำนันเป็นคนสุขภาพ พุดน้อย ท่าทางดูอ่อนแอ อาจเป็นเพราะตอนนั้นกำนันมีอายุเพียงแค่ 18 ปี เมื่อเวลาผ่านไปกำนันก็โตขึ้น แต่งงานมีครอบครัว นิสัยของกำนันก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไปจากแต่เดิมที่พุดน้อยก็กลายเป็นคนขี้เล่น ดังเนื้อความที่ว่า

เพราะตอนนั้นหวังเต๋อกุ้ยอายุเพียง 18 ปี พุดน้อย เป็นคนสุขภาพ ดูอ่อนแอ พวกผู้ชายเกือบทุกคนต่างเห็นว่าเขาไม่น่าสามารถรับมือกับผู้หญิงแกร่งที่แก่กว่าเขาถึง 6 ปี หวังเต๋อกุ้ยรักแคทยาอย่างที่สุด เวลาไม่ได้ทำงานจะนึกถึงแต่ใบหน้าของ

นางที่มีไฟ 2 เม็ด คิดว่าถ้ามีเหลือเม็ดเดียวเม็ดไหนถึงจะดีกว่า นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าจะตากรรมของไฟทั้ง 2 เม็ดจะตกเป็นของเขา เขาดีใจมากแทบจะเป็นบ้า เมื่อแต่งงานกับแคทยาแล้ว เขาค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป กลายเป็นคนชอบพูดเล่น ต่อหน้าคนก็จะเรียกแคทยา “มานี่หน่อยแม่วุ้นน้อยของฉัน” ทำให้คนอื่นอิจฉา

(ฉื่อจื่อเจี้ยน 2561 : 62)

ดังนั้นจะเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงด้านนิสัยใจคอและพฤติกรรมของกำนัน ทำให้สรุปได้ว่ากำนันเป็นตัวละครหลายลักษณะ อีกทั้งกำนันยังมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีเหมือนคนปกติในชีวิตจริง ถึงแม้ว่ากำนันจะเป็นกำนันที่รับฟังเรื่องราวทุกข์ของคนในหมู่บ้านและช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ แต่กำนันก็มีด้านที่ไม่ดีคือการที่กำนันรับสินบนจากตระกูลหมา ดังเนื้อความที่ว่า

การที่กำนันมีบาดแผลเรื่องรับสินบน ก็เหมือนหน้าตาต่างบานหนึ่งของตระกูลหมา หากสถานการณ์เปลี่ยนแปลงขึ้นมา พวกตระกูลหมาแค่แง้มหน้าต่างบานนั้นก็ สามารถจัดการเปิดแผลหะของเขาได้ กำนันเลยได้แต่พูดอ้อมอ้อม “เราคนบ้านเดียวกัน ถูจ็บปลามีมาสักครั้งก็ไม่ง่ายเลย ราคาเกลือเพิ่มขึ้นโหดไปหน่อย ลดราคาลงมาสักหยวนหรือ 8 เหมมา เห็นแก่หน้าผมบ้าง”

(ฉื่อจื่อเจี้ยน 2561 : 45)

อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้สรุปได้ว่ากำนันเป็นตัวละครหลายลักษณะ คือ กำนันมีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมเหมือนคนในชีวิตจริง เช่น หลังจากที่กำนันรู้ว่าแคทยาเสียชีวิต กำนันทั้งเศร้าและโกรธแค้นสิ่งที่ทำให้แคทยาต้องเสียชีวิต ดังเนื้อความที่ว่า

กำนันยืนขำขันพูดเสียงแหบแห้ง “ผมจะไปทำลายร้านขายของชำตระกูลหมาให้พังยับเยิน ผมจะฆ่าหมีทั้งป่าให้ตายหมด” เขาหยุดเงยไปครู่หนึ่งแล้วก็ร้องไห้ รู้สึกโศกเศร้าจนไม่อยากจะมีชีวิตอยู่ ใจเหมือนถูก กระชากฉีกขาด ตะโกนเรียก “แคทยา...” เสียงร้องไห้คร่ำครวญสะท้อนก้องไปทั่วทั้งป่าเขาลำเนาไพร ตอนนี้อยู่ไม่มีเสียงน้ำไหล ไม่มีเสียงนกร้อง ก้อนน้ำแข็งสีเงินเหมือนกับร้องไห้คร่ำครวญไปด้วยภายใต้แสงอาทิตย์

(ฉื่อจื่อเจี้ยน 2561 : 88-89)

กำนันเสียใจมากที่ภรรยาของเขาซึ่งเป็นคนที่เขารักมากต้องมาเสียชีวิต เพียงเพราะขึ้นมาเอาน้ำแข็งไปเก็บรักษาปลาไม่ให้เน่าเสีย เขาเสียใจมากจนร้องไห้ออกมา และรู้สึกไม่อยากจะมีชีวิตอยู่ต่อเพราะไม่มีภรรยาของเขาอยู่ด้วย ความเศร้าปนกับความโกรธแค้นที่มีต่อหมีและตระกูลหมา กำนันโกรธจนจะไปทำลายร้านขายของชำตระกูลหมาและไปฆ่าหมีให้หมด

2. เฉินหลินเยว่

เฉินหลินเยว่เป็นลูกสาวของเฉินโส่วเหริน มีพี่ชาย 1 คนชื่อเฉินหลินซิง เธอเป็นครูสอนภาษาและวรรณคดีจีนที่โรงเรียนประถมศึกษาของไป๋อินน่าเธอเป็นคนที่ขยันขันแข็ง เอาการเอางาน มีความรับผิดชอบ เธอตั้งใจทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะป็นในฐานะครูหรือในฐานะลูกสาว ดังเนื้อความต่อไปนี้

เฉินหลินเยว่ไปจับปลาตอนค่ำ เช้าวันต่อมาไปสอนหนังสือที่โรงเรียน ตาทั้งสองแดงก่ำจากการอดนอนข้ามคืน ตอนเดินเข้าไปโรงเรียนรู้สึกว่โรงเรียนเงียบมากที่ห้องพักครูไม่มีใครเลย ห้องเรียนก็ไม่มีนักเรียน ห้องต่าง ๆ ล็อคเอาไว้มิด ไม่มีใครสั่งระฆังให้เด็กเข้าเรียน ทุก ๆ คนไปจับปลากันหมด เฉินหลินเยว่หนีบแผนการสอนที่เตรียมมาอย่างหนักใจ พ่อคือเฉินโส่วเหรินอดไม่ได้ที่จะพูดแตกตันว่า “พ่อบอกแล้วว่าไม่ต้องไปโรงเรียน แล้วเป็นไง ไม่มีใครมาเรียนเลยใช้ไหม ใครจะไปดื้อเหมือนแก แกรู้ไหม ปลาสดครึ่งกิโลขายได้ตั้ง 30 หยวน”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 20-21)

เฉินหลินเยว่อดหลับอดนอนจากการไปช่วยพ่อของเธอจับปลามาขาย เพราะพ่อของเฉินหลินเยว่เป็นอัมพาตไม่สามารถทำงานได้ เธอซึ่งเป็นลูกสาวจึงต้องไปทำแทน ถึงแม้เธอจะไม่ได้พักผ่อนแต่เธอก็ไม่ละเลยหน้าที่ที่ต้องไปสอนหนังสือ แต่พอไปถึงกลับพบว่าไม่มีใครไปโรงเรียนเลยทั้งครูและนักเรียนทุกคนไปจับปลากันหมด

เฉินหลินเยว่เป็นหญิงสาวที่มีความมั่นใจในตัวเอง และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเห็นได้จากคำพูดของกู่จิวจิวอาจารย์ของเธอที่มหาวิทยาลัยครู ดังเนื้อความที่ว่า

ฉันรู้สึกยุ่งยากใจคิดถึงหญิงสาวที่มั่นใจในตัวเองเฝ้ามองแผ่นน้ำแข็งอยู่คนเดียว ฉันรู้สึกท้อใจ เฉินหลินเยว่เป็นลูกศิษย์ที่ฉันสอนแล้วเข้าใจเร็วที่สุด และเป็นคนที่ภาคภูมิใจมั่นใจในตัวเอง

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 26)

เฉินหลินเยว่เป็นคนดี มีน้ำใจ เช่น ตอนที่บ้านตระกูลหม่าขึ้นราคาเกลือและเป็นสาเหตุที่ทำให้แคทยาเสียชีวิต เธอโกรธบ้านตระกูลหม่าก็จริงแต่พ่อแม่ของหม่าชวนลีมาขอให้เธอช่วยไปพูดกับหม่าชวนลีเธอก็ยอมทำตาม ดังเนื้อความที่ว่า

เฉินหลินเยว่หันมาสบตาฉัน ฉันหันไปพยักหน้าให้เธอ เฉินหลินเยว่พูด “คุณกลับไปก่อน เดี่ยวหนูจะไป”

คล้ายหลังไปไม่เท่าไร ฉันกับเงินหลินเยว่ก็มาที่บ้านตระกูลหม่า ท่านใน
 เล้าร้องเสียงก๊าก ๆ กันเจียวจ้าวยุ่งไปหมด ลูกหมาที่เพิ่งหย่านมวางก้ามเห่าเสียงดัง
 มันเป็นหมาที่ไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ ได้แต่เห่าไปพลาง เดินถอยหลังไปพลาง คูมัน
 อ่อนแอยิ่งกว่านายของมันมาก เงินหลินเยว่ผละจากฉัน เดินเข้าไปในสวนผักคน
 เดียว ไปถึงมุมที่มีนั่งร้านถั่วแขก ตะโกนว่า “ชวนลี่...”

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 98-99)

แม่ของหม่าชวนลี่มาขอให้เงินหลินเยว่ไปช่วยพูดให้หม่าชวนลี่กลับบ้าน เพราะหม่า
 ชวนลี่โกรธพ่อแม่ที่ขึ้นราคาเกลือเลยไม่ยอมกินข้าว กินน้ำ และไม่ยอมกลับเข้าบ้าน เงินหลินเยว่ที่
 โกรธบ้านตระกูลหม่าเหมือนกันเลยพูดกับแม่หม่าชวนลี่อย่างโกรธเคือง ถึงแม้ว่าเธอจะโกรธแค่ไหนแต่
 ก็ยอมช่วยตามที่แม่ชวนลี่ขอ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าเงินหลินเยว่เป็น**ตัวละครน้อยลักษณะ** เพราะไม่ว่า
 จะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก็ไม่ทำให้นิสัยของเธอเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มผิงน้ำมีตัวละครที่มีบทบาทเป็นตัวละคร
 สนับสนุนของเรื่อง 7 ตัวละคร คือ กูชีวจู หม่าจ้านจวิน แม่ของหม่าชวนลี่ หม่าชวนลี่ แคทยา เงินโส่ว
 เहरิน เงินหลินชิง

1. กูชีวจู

กูชีวจูไม่ใช่คนในหมู่บ้านไปอินน่า เธอเป็นอาจารย์ของเงินหลินเยว่ที่มหาวิทยาลัยครู
 เธอเป็นคนสุภาพ จิตใจดี เธอมักจะนึกถึงและเป็นห่วงคนอื่นอยู่เสมอ เธอยังเป็นที่ปรึกษาที่ดีอีกด้วย
 เมื่อเธอได้รับจดหมายที่เงินหลินเยว่เขียนมาปรับทุกข์กับเธอ เธอรู้สึกไม่สบายใจและเป็นห่วงเงินหลิน
 เยว่มากจนต้องเดินทางไปหา ซึ่งพอดีกับที่มหาวิทยาลัยต้องส่งอาจารย์ไปตรวจเยี่ยมศิษย์เก่าที่เรียน
 จบไปแล้ว ดั่งเนื้อความที่ว่า

พอได้รับจดหมายของเงินหลินเยว่ ฉันรู้สึกยุ่งยากใจคิดถึงหญิงสาวที่ฉันใจ
 ในตนเองเฝ้าเหม่อมองแม่น้ำแข็งอยู่คนเดียว ฉันรู้สึกห่วงใย เงินหลินเยว่เป็นลูก
 ศิษย์ที่ฉันสอนแล้วเข้าใจเร็วที่สุด และเป็นคนที่ภาคภูมิใจและมั่นใจในตนเอง

พอดีฝ่ายการศึกษาเบื้องต้นสั่งให้มหาวิทยาลัยส่งอาจารย์ไปลงพื้นที่ตรวจ
 เยี่ยมศิษย์เก่าที่เรียนจบไปแล้วว่าทำงานในระดับรากหญ้าได้หรือไม่ แล้วส่งรายงาน
 ฉบับสมบูรณ์ ฉันเลยอาสาไป ที่แรกที่ฉันเลือกไปคือไปอินน่า

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 26)

กู่ชีวจูเป็นคนซื่อสัตย์ ขอบช่วยเหลือคนอื่น ถึงแม้ว่าจะเป็นคนที่เธอเพิ่งจะรู้จักก็ตาม กำนันหวังเต๋อก็มาขอให้กู่ชีวจูไปช่วยโน้มน้าวเงินหลินเยวให้ไปพบกับหม่าชวนลี่ให้เขาไปเกลี้ยกล่อมพ่อของเขาให้ลดราคาเกลือลง เพราะเงินหลินเยวปฏิเสธไม่ยอมไปพบกับหม่าชวนลี่ให้ ดังนั้นความที่ว่า

“คุณครูกู่ครับ...” กำนันหันไปที่ครูของเงินหลินเยว ดูท่าทางน่าสงสาร ส่งสายตาวีวออน “คุณเป็นคนมีประสบการณ์ เห็นโลกมามาก คุณช่วยพูดหน่อยสิครับ”

กู่ชีวจูมองดูกำนันที่โดนฝนเปียกปอนไปหมด ก็รู้สึกสงสารเห็นใจขึ้นมาใคร ๆ ก็พูดว่าที่เล็ก ๆ แบบนี้ พวกข้าราชการท้องถิ่นคือผู้มีอิทธิพล พูดคำไหนก็เป็นอย่างนั้น แต่กำนันดูเหมือนจะเป็นขุนนางอัปมงคลยาก บางทีอาจจะเป็นผลจากเหล่าที่ตีมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน ทำให้ความแหลมคมและพลังอำนาจของเขาพังครืน

กู่ชีวจูพยักหน้าให้กำนัน พูดว่า “ให้ฉันลองพูดกับหลินเยวดูค่ะ”

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 50)

กู่ชีวจูเป็นตัวประกอบที่มีบทบาทเป็นผู้เล่าเรื่องจากบันทึกของตัวเอง และมีบทบาทต่อความสัมพันธ์ของกำนันกับแคทยา คือทำให้แคทยาหึง แคทยาทำกริยาไม่ดีใส่เธอแต่เธอไม่ได้โกรธที่แคทยาพูด แต่รู้สึกว่แคทยาต้องไม่ชอบเธอแน่ ๆ ดังนั้นความที่ว่า

ฉันบอกนางว่าฉันเคยมาเมืองริมแม่น้ำเฮย์หลงเจียงหลายเมือง ปรับตัวเข้ากับน้ำในแม่น้ำได้ดี นางเบะปากมองฉันอย่างตูดุก พูดว่า “เป็นเพราะคุณไม่เคยกินปลาอย่าง ไม่เคยกินน้ำในแม่น้ำ ถ้ากินไม่ท้องเสียก็แปลกละ” เหมือนกับว่าฉันมาที่ไปอื่นมาแล้วไม่ป่วยทำให้นางผิดหวัง

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 56)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่ากู่ชีวจูเป็นตัวละครน้อยลักษณะเพราะแม้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก็ไม่ทำให้นิสัยของเธอเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

2. หม่าจ้านจวิน

หม่าจ้านจวินเป็นพ่อของหม่าชวนลี่ เปิดร้านขายของชำหนึ่งเดียวในไป๋อินนำเมื่อก่อนหม่าจ้านจวินเป็นคนใจกว้าง มีน้ำใจ ขอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่มีเหตุที่ทำให้เขาเปลี่ยนไปเป็นคน

ละคน คือ หลังจากที่หมอบอกว่าเขาป่วยเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว ต้องใช้เงินมารักษาจำนวนมาก ไปยืมเงินคนในหมู่บ้านแต่ไม่มีใครกล้าให้ยืมเงินก้อนใหญ่ มีแค่บริจาคเพียงเล็กน้อย ดั้งเดิมความที่ว่า

เขาบอกว่าหมาจ่านจวินสองสามภรรยาแต่ก่อนไม่ได้ขนาดนี้ ใครแต่งงาน ใครตายก็ยินดีให้เงินให้ของ แต่เมื่อไม่กี่ปีมานี้หมาจ่านจวินป่วยเป็นโรคประหลาด มักจะมีเลือดออกมาทางจมูก หมอบอกว่าเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาว ต้องเก็บเงินก้อนใหญ่ไปหาหมอที่ฮาร์บิน ชาวบ้านได้ยินว่าโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวเป็นโรคที่รักษายาก 3-2 ปีต้องถ่ายเลือดทีหนึ่ง ค่าถ่ายเลือดก็แพงจนน่ากลัว ดังนั้น เมื่อบ้านตระกูลหมาจะยืมเงินใคร เขาก็ให้ไม่มาก อย่างมาก 20-30 หยวน คิดว่าบริจาคไปเลย ถ้าให้พวกเขาเงินก้อนใหญ่เหมือนโยนลงในหลุมลึก ถมเท่าไรก็ไม่เต็มไม่มีทางได้คืน

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 51-52)

หลังจากเหตุการณ์ข้างต้นก็ทำให้หมาจ่านจวินกลายเป็นคนขี้เหนียว เห็นแก่ตัว ไม่สนใจว่าคนอื่นจะเดือดร้อนหรือไม่ เขาขึ้นราคาเกลือในช่วงที่ชาวบ้านต้องการเกลือเพื่อไปเก็บรักษาปลา เพราะพ่อค้าปลาไม่มาซื้อปลาสดที่ ปลาก็ใกล้จะเน่าเสีย ดั้งเดิมความที่ว่า

ร้านของรัฐบาลก็ไม่มีเกลือสักเม็ด ถ้าออกไปนอกพื้นที่ซื้อเกลือกลับมาเร็วที่สุดก็ 2 วัน คนเรารอได้ แต่ปลารอไม่ได้ พวกตระกูลหมาจึงขึ้นราคาเกลือตามอำเภอใจ ขึ้นเป็นประวัติการณ์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ผู้คนเข้าใจแล้วว่าทำไมตอนที่มิปลามากที่สุดในฤดูจับปลา คนตระกูลหมาถึงได้ออกไปซื้อของ เพราะคาดการณ์ไว้แล้วว่าคนไปอินน้ำต้องการเกลือจำนวนมาก เกลือที่บรรทุกมานี้จะให้กำไรสูงยิ่งกว่าปลาที่จับได้เสียอีก

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 43-44)

หมาจ่านจวินโกรธแค้นชาวบ้านในไปอินน้ำเลยตั้งใจตัดสายโทรศัพท์ ทำให้ชาวบ้านโทรหาพ่อค้าปลาไม่ได้ ดั้งเดิมความที่ว่า

เขาบอกว่าระหว่างทางเขาได้เจอหมาจ่านจวินกำลังห้อยตัวอยู่บนต้นไม้ต่อสายโทรศัพท์ ผู้คนเลยรู้ว่าที่สายโทรศัพท์ขาด ไม่ได้เป็นเพราะฟ้าผ่า แต่เป็นเพราะหมาจ่านจวินตั้งใจตัดสาย

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 102-103)

หลังจากที่หมาจ่านจวินขึ้นราคาเกลือก็เกิดโศกนาฏกรรมขึ้นในไต่บั้นน้ำ คือ แศพยาเสียชีวิตเพราะขึ้นเขาไปเอาน้ำแข็งมารักษาปลาไม่ให้เน่าเสีย ทำให้หมาจ่านจวินเศร้าและเสียใจมากที่เป็นต้นเหตุทำให้ศาพยาต้องมาจบชีวิตลงเพียงเพราะเกลือ เขาจึงลดราคาเกลือลง ดั่งเนื้อความที่ว่า

พ่อข่าวเรื่องศาพยาตายไปแล้วแพร่ออกมา พ่อของชวนลี่ไม่พูดอะไรกับฉันทัน
เลยสักคำ เขียนไว้บนกระดานดำว่าลดราคาเกลือแล้ว

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 98)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าหมาจ่านจวินเป็นตัวละครหลายลักษณะ เนื่องจากหมาจ่านจวินมีนิสัยทั้งด้านดีและด้านไม่ดีเหมือนกับคนในชีวิตจริง ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมหรือเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้นิสัยของเขาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และมีอารมณ์ความรู้สึกเหมือนคนในชีวิตจริง

3. แม่ของหมาชวนลี่

คุณนายหมาเป็นภรรยาของหมาจ่านจวิน แต่ก่อนแม่ของหมาชวนลี่เป็นคนจิตใจดี มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนหมู่บ้าน แต่นางเปลี่ยนไปเป็นคนขี้เหนียว ไม่คบค้าสมาคมกับใครอีกเลย เพราะหมอเคยบอกว่าสามีเธอ หมาจ่านจวินป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาว จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมากในการรักษา เธอต้องไปขอร้องอ้อนวอนคนในหมู่บ้านเพื่อยืมเงินแต่ก็ได้มาเพียงเล็กน้อยเพราะไม่มีใครให้ยืมเงินก้อนใหญ่ ดั่งเนื้อความที่ว่า

ตอนนั้นเมียของหมาจ่านจวินน่าสงสารมาก นางวิ่งไปเที่ยวขอยืมเงินทางโน้นทางนี้ ต้องไปกราบไหว้วินวอนขอร้องเพื่อขอเงิน ในที่สุดได้เงินมาไม่ถึงหมื่นหยวน

“ในที่สุดก็ไม่ได้เป็นโรคนั้นไข้ไหมคะ” ฉันทถาม

“ถ้าเป็นจริง ๆ ก็ตายไปนานแล้วซี” ฉินโส่วเหรินพูด

“พวกเขาที่เคยตกใจกลัวมาก พอกลับมาจากฮาร์บิ้นก็เปลี่ยนเป็นคนละคน เขาคืนเงินทุกคนครบถ้วน จากนั้นไม่คบค้าสมาคมกับใครในตำบลเลย ภายหลังเขาเห็นว่าร้านค้าของรัฐบาลตกต่ำจัดการไม่ดี จึงเอาเงินที่มีอยู่ทั้งหมดลงทุนเปิดร้านขายของชำเล็ก ๆ”

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 52)

แม่ของหมาชวนลี่เป็นตัวละครหลายลักษณะ เพราะนางไม่ใช่คนไม่ดีซะทีเดียว นางเสียใจและสำนึกผิดหลังจากที่รู้ข่าวศาพยาเสียชีวิตเพราะเกลือที่ขึ้นราคา นางเป็นคนที่รักลูกชายมาก

หม่าชวนลี่โกรธพ่อแม่ที่ขึ้นราคาเกลือจนไม่ยอมกินข้าวกินน้ำ ไม่ยอมกลับบ้าน นางเป็นทุกข์ที่เห็นลูกชายเป็นแบบนี้ จึงไปขอให้เงินหลินเยว่ช่วยพูดให้หม่าชวนลี่ยอมกลับบ้าน ดั่งเนื้อความที่ว่า

ตอนที่ฉันทงมือเงินหลินเยว่ออกจากบ้าน แม่ของหม่าชวนลี่เดินเข้ามาพอดี
ใบหน้าระทมทุกข์เปโร๊ะเปื่อน้ำตา พอเงินหลินเยว่เห็นนางก็พูดด้วยอารมณ์บูด

“คุณมาบ้านหนูทำไม” หญิงผู้นั้นไม่พูดอะไรเลย น้ำตาไหลเป็นทาง เงิน
หลินเยว่ลดเสียงให้เบาลง “คุณอย่าเข้ามาในบ้านหนูนะ อย่าให้พ่อเห็นคุณ ไม่จั้นแก
จะค่าคุณสาตเสียเทเสียเหมือนเอาเลือดหมาสาตท่วมหัวคุณเลย”

“หนูช่วยไปพูดชวนชวนลี่ให้กลับบ้านเถอะ คินวันนี้เขาก็ยังไม่กลับบ้าน”
นางพูดอย่างน่าสงสาร

“เขาไม่ยอมกลับบ้านเกี่ยวอะไรกับหนู” เงินหลินเยว่พูดแล้วก็ถามต่อ

“คุณว่าคินวันนี้เขายังไม่กลับบ้าน จั้นเมื่อคินวานเขาก็ไม่กลับบ้าน เขาไป
ไหนล่ะคะ”

“เขาโกรธพวกเราที่ขึ้นราคาเกลือสูงลิบ นังคุตค้อยู่ไต้นั่งร้านถั่วแขกตั้ง 10
กว่าชั่วโมง ตัวก็ตากฝนเปียกอยู่อย่างนั้น ไม่กินน้ำ ไม่กินข้าว ฉันทกลัวว่าเขาจะตาย
ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไป”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 97-98)

4. หม่าชวนลี่

หม่าชวนลี่เป็นลูกชายคนเดียวของหม่าจ้านจวินเจ้าของร้านขายของชำตระกูลหม่า
และเป็นแฟนของคุณครูเงินหลินเยว่ หม่าชวนลี่มีพี่สาว 1 คน เธอแต่งงานแล้วย้ายไปอยู่โอวผู้ หม่า
ชวนลี่เป็นคนสุขภาพเรียบร้อย หน้าตาดี เพียบพร้อมทั้งฐานะทางบ้านและหน้าที่การงาน ดั่งเนื้อความ
ที่ว่า

หม่าชวนลี่มีพี่สาวแต่งงานไปอยู่โอวผู้ ทุกปีจะนั่งเรือกลับมาเยี่ยมบ้าน 2-3
วัน หม่าชวนลี่เป็นลูกชายคนเดียวเขาอายุ 24 ปี เรียนจบชั้นมัธยมต้น ทำงานด้าน
เทคนิคอยู่ที่สถานีวิทย์ท้องถิ่น เป็นคนสุขภาพเรียบร้อย หน้าตาดีผิวดำผิวดำ

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 23)

หม่าชวนลี่ชี้เหนียวเหมือนพ่อแม่ของเขา ในหัวคิดแต่เรื่องเงิน ให้ความสำคัญกับเงิน
มากกว่าสิ่งอื่น เพราะเขาคิดว่าเงินสามารถนำความสุขมาให้ได้ ดั่งเนื้อความที่ว่า

เงินหลินเยว่รู้สึกยุ่งยากใจ เวลาอยู่กับหม่าชวณลี่ก็เคยพูดเลี้ยว ๆ เป็นนัย ๆ
 “เธอว่าคนเราที่ตลอดชีวิตไม่คิดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องหาเงินจะมีความหมายไหม เงินมันก็ไม่สามารถจะนำความสุขมาให้ได้”

หม่าชวณลี่ที่ไม่เห็นด้วยก็บอกว่า “มีเงินก็จะทำให้อึดท้องอู่นกาย”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 23)

หม่าชวณลี่เป็นตัวละครน้อยลักษณะ เพราะผู้แต่งได้กำหนดให้หม่าชวณลี่เป็นคนดีไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรเขาก็ยังเป็นคนดีเหมือนเดิม ดั่งเนื้อความที่ว่า

หม่าชวณลี่บอกว่าคงเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะไปเกลี้ยกล่อมพ่อแม่ให้ลดราคาเกลือ ถ้าพวกตระกูลเงินไม่ว่าอะไร เขาก็จะแอบขายเกลือให้ในราคาเดิม เงินหลินเยว่ยิ่งโกรธเข้าไปใหญ่ บอกว่าเขาเหมือนพ่อแม่ จิตใจคับแคบน่าเกลียด หม่าชวณลี่ร้องไห้ พูดความจริงออกมาว่าตอนที่พ่อแม่ขึ้นราคาเกลือ เขาก็พยายามเตือนพ่อแม่ว่าจะทำอะไร อย่าทำให้ชาวบ้านโกรธเคือง พ่อแม่กลับด่าเขาว่า “ไอ้ซี้ชลาดตาขาว ไม่มีทางประสบความสำเร็จหรอก” หม่าชวณลี่บอกกับเงินหลินเยว่ “พวกเขาเป็นพ่อแม่ฉัน ฉันไม่สามารถฆ่าพวกเขาเพราะเรื่องนี้หรอกนะ”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 55)

พ่อแม่ของหม่าชวณลี่ขึ้นราคาเกลือสูงมาก หม่าชวณลี่ที่ไม่เห็นด้วยพยายามเตือนพ่อแม่ของเขาแล้วแต่กลับโดนพ่อแม่ต่อว่า เขาเป็นลูกชายไม่สามารถทำอะไรได้เลย เขาเสนอว่าจะขายเกลือให้ตระกูลเงินในราคาเดิมแต่กลับทำให้เงินหลินเยว่โกรธมากกว่าเดิมและต่อว่าหม่าชวณลี่

5. แคทยา

แคทยาเป็นภรรยาของกำนันหวังเต๋อกุ้ย เธอแก่กว่าเขา 6 ปี ตัวสูงใหญ่ พุดจาเสียงดัง เก่งกล้าปากจืด และมีพลังกำลัง มีไฟตรงระหว่างคิ้วและที่คาง แคทยาเป็นลูกครึ่งรัสเซีย เธอไม่ใช่คนไปอินน่าแต่กำเนิด เธอเดินทางมาจากซิชิฮาร์ นางเป็นคนเรียนรู้เร็วและมีความคิดสร้างสรรค์เมื่อก่อนนางเป็นที่รักของคนในหมู่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายต่างก็ชื่นชมในตัวนาง ดั่งเนื้อความที่ว่า

ผู้คนช่วยกันหาที่ให้นางอยู่ สอนให้นางจับปลา ชายหนุ่มที่ยังโสดล้วนตกหลุมรักนาง เวลาไปล่าสัตว์หรือจับปลามาได้ก็จะให้แคทยาได้ชิมก่อน ผู้หญิงที่ไปอินน่าสอนนางทำเหล้าหยากเก้อต้าแบบดั้งเดิม นี่ก็ไม่ถึงว่านางจะเป็นคนที่เรียนรู้ได้เร็ว นอกจากเรียนเร็วแล้ว นางยังเป็นคนมีจินตนาการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ นางใช้ทิมะ

มาต้ม เคี้ยวกับผลเบอร์รี่ ทำให้เหล้าเป็นสีแดงยิ่งขึ้น รสของเหล้าก็เปรี้ยวและหวาน
ดีกว่าเหล้าของคนอื่น ดึงดูดใจคน ใคร ๆ ก็ชอบ

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 60-62)

พออายุเริ่มมากเธอก็เปลี่ยนไปกลายเป็นคนขี้บ่น ปากร้ายกว่าแต่ก่อน และไม่คอย
คบหาสมาคมกับใคร เธอขี้หึงมาก กำหนดมองผู้หญิงคนไหนนานนางจะไม่พอใจ ระวังว่ากำหนดจะไป
ชอบคนอื่น ดั่งเนื้อความที่ว่า

“ดูเหมือนนางจะไม่ชอบครู” ฉันทพูด “ทำไมล่ะ”

“ถ้ากำหนดมองผู้หญิงคนไหนนานหน่อย นางก็ไม่พอใจทั้งนั้นล่ะคะ” ฉิน
หลินเยว่พูด

“ได้ยินว่าตอนสาว ๆ นางไม่ได้เป็นแบบนี้ พวกผู้หญิงชอบไปบ้านนาง พวก
ผู้ชายที่เคยหลงรักก็ไป กำหนดต้อนรับทั้งนั้น”

“พอแก่ตัว ผู้หญิงมักรู้สึกว่าจะช่วงชีวิตที่สวยงามได้เลือนหายไป แล้วเลย
กลายเป็นคนเจ้าเรื่องขี้บ่น”

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 63)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าแคทยาเป็นตัวละครหลายลักษณะ เพราะนิสัยของ
เธอเปลี่ยนไปจากเมื่อก่อน เธอมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี มีอารมณ์ความรู้สึกเหมือนคนจริง ๆ

6. ฉินโส่วเหริน

ฉินโส่วเหรินเป็นพ่อของฉินหลินเยว่ เขาเป็นอัมพาตครึ่งซีก เป็นผู้ป่วยติดเตียง ไป
ไหนไม่ได้ ฉินโส่วเหรินมีนิสัยหยาบคาย ปากคอเราะร้าย ชอบพูดจาแตกดันคนอื่น เขามักจะบ่นลูก
ชายและลูกสาวของเขาอยู่เสมอ ดั่งเนื้อความที่ว่า

ฉันทคุยกับเขาครูหนึ่ง ช่วยเขาเอาปลาที่จัดการเสร็จแล้วโยนใส่อ่าง เขาบ่น
ลูกชายยังไม่ซื้อเกลือกลับมา ปลาสดในฤดูใบไม้ผลิแค่ข้ามคืนถ้าไม่แช่เกลือเนื้อจะไม่
แน่น ถ้าแข่งเขาเขาดีจะไปซื้อเกลือเอง

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 36)

ฉินโส่วเหรินแสดงกิริยาที่ไม่สุภาพต่อกำหนดหวังต่อก๊วย คือ ต่อว่ากำหนดด้วยถ้อยคำ
ที่หยาบคาย เพราะกำหนดจัดการบ้านตระกูลหม่า เรื่องที่บ้านตระกูลหม่าขึ้นราคาเกลือไม่ได้
ดั่งเนื้อความที่ว่า

ช่วงพักกินอาหารกลางวัน กำหนดเดินเอามือไขว้หลังไปที่บ้านตระกูลฉิน
ฉินโส่วเหรินนั่งฟังเพียงคั่งถอนหายใจไปพลางสูบบุหรี่ไปพลาง มองเห็นกำหนด เขา

อดไม่ได้ที่จะด่าด้วยความโกรธจนหอบ “หวังแต่อกุ้ย ไอ่มะเชื่อเฝ้า แค่จัดการกับหมา
จ่านจวินก็ทำไม่ได้ ปล่อยให้คนทิ้งไปอินน่าถูกรังแก แข็งขาผมก็ไม่ดี ไม่งั้นผมจะไป
ชุดฮวงซุ้ยของบรรพบุรุษตระกูลหมาแน่ ๆ ”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 46-47)

เงินโส่วเหรินเกลียดตระกูลหมามาก ถึงแม้ว่าตระกูลหมาจะสำนึกผิดที่เป็นต้นเหตุให้
แคทยาเสียชีวิตและได้แจกจ่ายเกลือให้ชาวบ้านแต่เขาก็ยังไม่เลิกเกลียดตระกูลหมาอยู่ดี และไม่คิดว่า
เกลือที่ได้นั้นมาจากตระกูลหมาแต่เป็นแคทยาที่นำเกลือมาให้แทน ดั่งเนื้อความที่ว่า

“สุวรรณคีมีตา” เงินโส่วเหรินพูดเสียงสั้น “แคทยาขึ้นสุวรรณคีไป แล้วให้
นางฟ้าส่งเกลือมาให้ไปอินน่าของเรา”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 102)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าเงินโส่วเหรินเป็นตัวละครน้อยลักษณะ กล่าวคือ
เป็นคนที่มินิสัยหยาบคาย ปากร้าย

7. เงินหลินชิง

เงินหลินชิงเป็นลูกชายของเงินโส่วเหรินและเป็นพี่ชายของเงินหลินเยว่ เงินหลินชิง
มินิสัยขี้นเหมือนพ่อของเขา เขากับพ่อมักจะเถียงกันอยู่บ่อย ๆ ดั่งเนื้อความที่ว่า

ฉันช่วยเงินหลินชิงทำน้ำค้าง แล้วเลือกปลาที่ล้างทำความสะอาดแล้วใส่ลง
ไปในน้ำค้าง เงินหลินชิงบอกว่าปลาที่ทำแบบนี้แม้จะไม่เน่า แต่เวลากินจะมีรส
ฝาด ๆ “คนที่รู้ก็รู้ว่ากินปลา คนที่ไม่รู้ก็นึกว่ากินพิน” เขาวิจารณ์ปลาแบบนี้ เงินโส่ว
เหรินด่าลูกชาย “ในโลกนี้ถ้ามีไม้พินขนาดนี้ให้แกแตะได้ทุกวันก็ถือว่าโชคดี ต้อง
สำนึกบุญคุณสุวรรณคีแล้ว”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 53)

ถึงแม้ว่าเงินหลินชิงจะชอบมีปากเสียงกับพ่อแต่เขาก็เป็นลูกที่ดี เชื่อฟังพ่อ และขยัน
ทำงาน เขาทำแทนพ่อแทบทุกอย่างเพราะพ่อของเขาเป็นอัมพาต ไปไหนไม่ได้ จะทำอะไรก็ไม่สะดวก
ดั่งเนื้อความที่ว่า

พ่อของเงินหลินเยว่ชื่อเงินโส่วเหรินเป็นอัมพาตครึ่งซีก ต้องนอนติดเตียง
ไปไหนไม่ได้ ได้ยินว่าฤดูจับปลามาถึงแล้วก็ตื่นตื่นจนน้ำลายไหล เขาสั่งลูกชายและ
ลูกสาวให้ไปที่ชายฝั่งตั้งแต่หัวค่ำ เพราะช่วงเที่ยงคืนปลาจะมากที่สุด เป็นจุดสูงสุด
ของการจับปลา พวกลูก ๆ ยกปลาสด ๆ ตัวอ้วนพีเป็นถัง ๆ กลับบ้าน

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 20)

เงินหลินซึ่งเป็นพี่ชายที่ดี รักและเป็นห่วงน้องสาว เขาเตือนเงินหลินเยว่เรื่องที่คบหากับหม่าชวนลี่ เงินหลินจึงกลัวว่าถ้าน้องสาวของเขาแต่งงานกับหม่าชวนลี่ เธอจะต้องมีแต่ความทุกข์ไปตลอดชีวิต เพราะคนในไปอินน่าต่างมองว่าตระกูลหม่าใจดำ เห็นแก่ตัว ดั่งเนื้อความที่ว่า

เงินหลินเยว่มีพี่ชายชื่อเงินหลินซิง เป็นคนแรก ๆ ที่รู้ว่าน้องสาวกับหม่าชวนลี่เป็นแฟนกัน เขากระซิบเตือนมาโดยตลอดว่า “ถ้าเธอแต่งงานไปอยู่ตระกูลหม่า อีกครึ่งชีวิตที่เหลือคงต้องทุกข์ทรมานอารมณ์เสียไปตลอด”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 23)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าเงินหลินซิงเป็นตัวละครน้อยลักษณะ กล่าวคือ เป็นลูกที่ดี เป็นพี่ชายที่ดี

บทสนทนา

บทสนทนา คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดโต้ตอบกัน บทสนทนาช่วยทำให้เรื่องดำเนินไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก ทั้งยังช่วยสะท้อนบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของตัวละครหรือช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องให้เป็นไปตามธรรมชาติ ช่วยหลีกเลี่ยงความซ้ำซากของการบรรยาย (สุมาลี ลิ้มประเสริฐ 2557 :67)

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งไม่ได้เน้นบทสนทนาเป็นหลัก แต่ผู้แต่งจะเน้นการบรรยายเป็นหลักผ่านบันทึกของตัวละคร โดยมีบทสนทนาแทรกสลับกับการบรรยาย ทำให้พบว่าบทสนทนาในนวนิยายแปลจีนเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มผิงน้ำ มีส่วนช่วยในการดำเนินเรื่อง โดยมีบทบาทสำคัญดังนี้

1. บทบาทในการเล่าเรื่อง คือ ผู้แต่งใช้บทสนทนาในการเล่าเรื่องสลับกับการบรรยาย ทำให้นวนิยายเรื่องนี้ น่าสนใจและไม่น่าเบื่อจนเกินไป

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นบทสนทนาตอนที่กำนันหวังต่อก๊วยไปถามหาแพทย์ภรรยาของเขาที่หายตัวไปกับคนในหมู่บ้าน แล้วเจอครูใหญ่กับหวังปิงหลิน กำนันจึงได้รู้ว่าหวังปิงหลินขึ้นไปล่าสัตว์บนเขาและได้พบกับรอยเท้าปริศนา ซึ่งไม่น่าจะเป็นรอยเท้าของผู้ชายได้ ทำให้กำนันสงสัยว่ารอยเท้านั้นเป็นของแพทย์และกังวลใจว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับนางหรือไม่ เพราะหวังปิงหลินบอกว่าเขาเจอหมีดำบนนั้น ดั่งเนื้อความที่ว่า

“มันไม่ทำอะไรลูกก็ตีแล้ว” กำนันพูด “ถ้าลุงยิงหมีดำ ผมก็จับเห่ เป็นกำนันไม่ได้”

หวังปิงหลินพูด “ถึงลุงไม่ได้ยิง แต่คนอื่นก็อาจจะยิง”

“ลุงรู้ได้อย่างไรละ” กำนันถาม

“ลู่ไปแถวนั้นมีพุ่มไม้เตี้ย ๆ เห็นรอยรองเท้าคนที่เพิ่งไปที่นั่นใหม่ ๆ คนที่ไปบนเขาเข้าขนาดนั้นต้องไปล่าสัตว์แน่ ๆ ” ตาเดมาหวังปึงหลินสะบัดมือที่หิวโง่ไป ขนลายสวยงาม “รอยเท้าไม่ค่อยใหญ่ เหมือนกับรองเท้าเบอร์ 38 ลู่ยังคิดไม่ออกเลยว่านายพรานคนไหนใส่รองเท้าเบอร์ 38”

“ผู้ชายเท้าเล็กขนาดนั้นมีหรือ” ครูใหญ่พูด “รอยเท้านั้นต้องเป็นผู้หญิงแน่นอน”

“ผู้หญิงบ้านไหนจะขึ้นไปบนเขาแต่เช้า” หวังปึงหลินพูด “ไปคนเดียวเสียด้วย”

“แคทยาหายไป” กำนันตระหนกตกใจ “ขอให้ไม่ใช่นาง”

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 78-79)

จากบทสนทนาข้างต้นเป็นบทสนทนาที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ เพราะผู้อ่านจะสงสัยว่ารอยเท้าที่หวังปึงหลินเจอนั้นเป็นรอยเท้าของแคทยาจริงหรือไม่ ถ้าเป็นรอยเท้าของแคทยาจริง ๆ นางจะเจอหมีดำตัวนั้นหรือไม่และจะเกิดเหตุการณ์อะไรหลังจากนั้น ทำให้ผู้อ่านได้คิดและจินตนาการก่อนที่จะได้พบกับความจริง

2. บทบาทในการแสดงนิสัยและบุคลิกลักษณะของตัวละคร คือ บทสนทนาในเรื่องแสดงให้เห็นลักษณะนิสัย ตลอดจนบุคลิกลักษณะของตัวละคร

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นบทสนทนาตอนที่กำนันไปบ้านตระกูลเงินเพื่อขอให้เงินหลินเยวไปพูดกับหมาจิ้งจอกให้ไปเกลี้ยกล่อมพ่อของเขาให้ลดราคาเกลือลง แต่ไม่เจอเงินหลินเยว เจอเงินโส่วเหรินพ่อของเงินหลินเยวแทน ทำให้กำนันโดนเงินโส่วเหรินต่อว่าด้วยถ้อยคำที่หยาบคายและแสดงกิริยาที่ไม่สุภาพใส่ เพราะกำนันไม่สามารถทำให้ตระกูลหมาจิ้งจอกลดราคาเกลือลงได้ ดั้งเดิมความที่ว่า

“หวังเต๋อ กุ้ย ไ้มะเชื่อเฒ่า แค้จัดการกับหมาจิ้งจอกก็ทำไม่ได้ ปล่อยให้คนทั้งป๋ออินน่าถูกรังแก แข้งขาผมก็ไม่ได้ ไม่งั้นผมจะไปชุดฮวงซู่ของบรรพบุรุษตระกูลหมาจิ้งจอก”

“ถึงคุณจะไปชุดฮวงซู่ คุณก็ทำอะไรเขาไม่ได้แม้แต่ขนเส้นเดียว” กำนันนั่งลงบนม้านั่งเตี้ย ๆ ที่วางกับพื้น “เขาไม่ได้คิดถึงบรรพบุรุษ เขาคิดถึงแต่เงิน”

“คุณลองดมกลิ่นปลาของบ้านผมสิ” เงินโส่วเหรินชี้ไปที่ถังไม้ใบใหญ่ตรงมุมกำแพง “กลิ่นมันเริ่มเปลี่ยนแล้ว”

“ผมเองก็กังวล” กำนันพูด “ถูดจับปลาไม่น่ามาจะดีกว่า ไม่ว่ากันเรื่องทำให้คนเหนื่อย แต่ยังทำให้มีปัญหายุ่งยากตามมาอีกมากมาย คุณดูสิ โทศศัพท์ก็ใช้

ไม่ได้ รถเมล์ที่วิ่งทางไกลก็ไม่มา ชาวสารก็เผยแพร่ออกไปไม่ได้ พ่อค้าปลาก็ไม่มาสักคน ราคาเกลือก็เหมือนเสือกินคน เทพดาฟ้าดินก็บันดาลให้ฝนตกทุกวันอีก จะตากปลาก็ไม่สำเร็จ คุณว่าจะทำอะไรดีล่ะ”

“ทำอะไร” เฉินโส่วเหริน “ถุย” ใส่กำนัน “คุณยังมีหน้ามาถามอีกหรือ พวกหม่ามันใจดำมา เราก็จใจดำกลับไป รวมคนให้มาเป็นร้อยถือไม้กระบอง ถือขวานบุกไปที่บ้านมัน มันจะต้องคุกเข่าขอชีวิตแน่ ๆ เลย”

“เราจะใช้วิธีผิดกฎหมายแบบนั้นไม่ได้” กำนันพูด “ทำอย่างนั้นก็เป็นการก่อจลาจลนะสิ”

“นั่นดีละ ผมยอมให้ปลาทั้งหมดของผมเน่าคาบ้าน จะไม่ซื้อเกลือราคาสูง ลีวจากพวกตระกูลหม่าแม้แต่เม็ดเดียว จะไปหลิวตาแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ยอมพวกมันไม่ได้”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 47)

จากบทสนทนาที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้อ่านรู้ว่าเฉินโส่วเหรินมีนิสัยหยาบคายปากคอเราะร้าย เพราะเขาได้ด่าทอและแสดงกิริยาที่ไม่สุภาพต่อกำนัน เนื่องจากกำนันทำให้ตระกูลหม่าลดราคาเกลือลงไม่ได้ และเขายังคิดที่จะไปข่มขู่ตระกูลหม่าอีกด้วย

ฉากและบรรยากาศ

ฉาก คือสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายรวมถึงเวลาและสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์นั้น ๆ ด้วย

บรรยากาศ คืออารมณ์ต่าง ๆ ของตัวละครที่เกิดจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 และมีผลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้ายตาม การสร้างบรรยากาศต้องอาศัยรายละเอียดจากส่วนประกอบอื่น ๆ ของเรื่องด้วย เช่น สิ่งของเครื่องใช้ สีหน้าท่าทาง เครื่องแต่งกายและบทสนทนาของตัวละคร ตลอดจนเครื่องประกอบฉาก เช่น แสง สี เสียง เป็นต้น (สุมาลี ลิ้มประเสริฐ 2557 : 67)

ผู้แต่งใช้ฉากและบรรยากาศที่สมจริงในการดำเนินเรื่อง คือ ฉากที่เป็นสถานที่ที่พบเห็นได้จริงบนโลก โดยส่วนใหญ่เป็นฉากสถานที่ต่าง ๆ ในหมู่บ้านไปอินน่า ผู้แต่งให้ความสำคัญในการสร้างอารมณ์และบรรยากาศในเรื่องโดยบรรยายฉากอย่างละเอียด ซึ่งมีส่วนทำให้ผู้อ่านเข้าถึงบรรยากาศของเรื่องได้ยิ่งขึ้น ฉากที่ปรากฏในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ” มีดังนี้

1. ฉากหมู่บ้านไปอินน่า

หมู่บ้านไปอินน่าเป็นฉากสำคัญของเรื่องนี้ เพราะผู้แต่งดำเนินเรื่องผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ชื่อว่าไปอินน่า และได้ใช้ฉากไปอินน่าในการเปิดและปิดเรื่อง อีกทั้ง

ชื่อหมู่บ้านไปอินน่ายังเป็นชื่อเรื่องของนวนิยายเล่มนี้อีกด้วย โดยในตอนต้นเรื่องผู้แต่งได้กล่าวถึงหมู่บ้านนี้คร่าว ๆ ว่าเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ มีชื่อที่ไพเราะ มีธรรมชาติที่สวยงามและอุดมสมบูรณ์ แต่แทบไม่มีใครรู้จัก ตั้งอยู่ที่ต้นน้ำเฮย์หลงเจียง กล่าวถึงสิ่งที่ขึ้นชื่อของหมู่บ้านไปอินน่า คือการกินปลาเปิดแม่น้ำ และดื่มเหล้าผลยาเก้อต้า แต่ไปอินน่าขาดการดูแลจากรัฐบาล ร้านค้าของรัฐบาลมีการบริหารจัดการไม่ดีนัก สินค้าไม่หลากหลายเท่าร้านค้าตระกูลหม่า จึงเกิดการผูกขาดสินค้าของตระกูลหม่า ชาวบ้านจะออกไปซื้อจากเมืองอื่นก็ใช้เวลานาน เนื่องจากการคมนาคมที่ไม่สะดวก เพราะมีรถม้าที่ไปอินน่าแค่วันละเที่ยว ทำให้ชาวบ้านต้องซื้อของจากตระกูลหม่าเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงเกิดโศกนาฏกรรมขึ้นในหมู่บ้านไปอินน่า ดังเนื้อความที่ว่า

ไปอินน่าเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ อยู่ต้นน้ำเฮย์หลงเจียง อาจจะเป็นเพราะขนาดของหมู่บ้านเล็กเกินไป หรือชื่อของหมู่บ้านไพเราะเกินไป ในแผนที่ ไปอินน่าค่อย ๆ เลื่อนหายไปเหมือนปลาตัวหนึ่ง มีคนที่เคยมาไปอินน่าเมื่อหลายปีก่อนอยากไปที่หมู่บ้านเดิมนั้นอีก แต่ดูแผนที่ก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน ไปอินน่าอยู่ที่ไหนแล้วละ ถึงตอนนั้นมีคนที่คุ้นเคยกับชีวิตชาวประมงแถบนั้นบอกคุณอย่างจริงจังว่า “ไปอินน่ายังอยู่ ต้องรีบไปที่นั่นเพื่อกินปลาเปิดแม่น้ำ ดื่มเหล้าผลยาเก้อต้า อร่อยเป็นบ้าเลย”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 14)

อีกทั้งผู้แต่งยังบรรยายเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในหมู่บ้านไปอินน่าอย่างละเอียดว่าไปอินน่ามีซอยที่เป็นโคลนตม บ้านในหมู่บ้านนั้นมีลักษณะและสีสันท่างกัน คือ มีบ้านชั้นเดียวที่ทำจากอิฐสีแดง บ้านที่ทำจากดิน ประตูด่านต่างมีสีฟ้าครามทุกบ้าน หลังคามุงด้วยแผ่นวัสดุฉาบด้วยน้ำมันดินสีดำ หน้าบ้านกับหลังบ้านมีส่วนไว้สำหรับปลูกผัก และหน้าบ้านยังมีร่องระบายน้ำอีกด้วย ดังเนื้อความที่ว่า

บ้านที่นั่นหลังคามุงด้วยแผ่นวัสดุฉาบด้วยน้ำมันดินสีดำ เวลาแดดส่องจะสว่างเป็นเงามัน มีปล่องไฟสี่เหลี่ยมที่มองจากมุมไหนก็ดูเหมือนแผ่นหินจารึกหน้าหลุมศพ บ้านพวกนี้สร้างไม่พร้อมกัน เพราะรูปแบบสีสันท่าง ๆ กัน มีบ้านชั้นเดียวที่สร้างด้วยอิฐสีแดงแน่นหนา มีบ้านดินโม่เย้ แต่ว่าประตูหน้าต่างทาสีฟ้าครามทั้งหมด หน้าบ้านหลังบ้านมีส่วนใหญ่สำหรับปลูกผัก ในซอยเป็นโคลนตม สองข้างทางแถวเครื่องกั้นบนถนนมีไก่จิกกินอาหารอย่างมีความสุข คนส่วนมากเปิดประตูบ้านทิ้งไว้ แต่ก็ไม่เห็นใคร หน้าบ้านมีร่องระบายน้ำ เต็มไปด้วยเครื่องในปลาส่งกลิ่นเหม็นคาวคละคลุ้ง

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 27)

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้บรรยากาศความเป็นชนบทของหมู่บ้านไปอีกรุ่น คือ มีการปลูกพืชเลี้ยงสัตว์ไว้กินเองหรืออาจจะนำไปขายด้วย ซึ่งคนในเมืองไม่ได้ทำแบบนี้จะซื้อจากข้างนอกมากกว่าเพราะในเมืองมีพื้นที่จำกัด และการเปิดประตูบ้านทิ้งไว้ซึ่งต่างจากในเมืองที่จะต้องปิดบ้านอย่างแน่นหนาเพราะในเมืองใหญ่ไม่สามารถไว้ใจใครได้

2. ฉากบ้านของเงินหลินเยว่

บ้านของเงินหลินเยว่คือสถานที่ที่อาจารย์กู่ชิวจู่มาพักอยู่ที่ไปอีกรุ่น ผู้แต่งได้บรรยายลักษณะบ้านของเงินหลินเยว่อย่างละเอียดว่าเป็นบ้านครึ่งเก่าครึ่งใหม่ เพราะมีการซ่อมแซมปรับปรุงบ้านอีกครั้ง บ้านมี 4 ห้อง คือ ห้องครัว ห้องของพ่อเงินหลินเยว่ ห้องของพี่ชายเงินหลินเยว่ และห้องของเงินหลินเยว่ โดยผู้แต่งเน้นบรรยายที่ห้องของเงินหลินเยว่เพราะว่าเงินหลินเยว่เป็นตัวละครหลักของเรื่องนี้ ดังเนื้อความที่ว่า

บ้านตระกูลเงินเป็นบ้านครึ่งเก่าครึ่งใหม่ กำแพงด้านทิศใต้เปลี่ยนเป็นอิฐสีแดงไปทั้งหมด กำแพงด้านเหนือกับกำแพงสามเหลี่ยมหน้าจั่วอีก 2 ด้านเป็นดินมองเห็นชัดว่าตอนที่ซ่อมแซมปรับปรุงบ้าน ฐานะของเจ้าของบ้านไม่ดีขึ้น บ้านมี 4 ห้อง เข้าประตูไปเป็นห้องครัว ถัดไปทางด้านตะวันออกเป็นห้องของพ่อเงินหลินเยว่ ต่อไปด้านในเป็นห้องชุดที่พี่ชายพักอาศัยอยู่ ห้องเงินหลินเยว่อยู่ทางทิศตะวันตกครึ่งหนึ่งของเตียงคั้งมีผ้าห่มพับเป็นชั้น ๆ กองเป็นรูปสี่เหลี่ยม และตั้งหนังสือวางอยู่ข้าง ๆ หน้าต่างเป็นโต๊ะเขียนหนังสือ แก้วน้ำใส่น้ำตาลเกล็ด มีดอกไม้เล็ก ๆ คล้าย ๆ ทิวลิปสีน้ำเงินอ่อนใส่แจกันอยู่ที่ขอบหน้าต่าง เงินหลินเยว่บอกว่าเป็นดอกไม้ป่าเก็บมาจากเนินเขา เป็นดอกไม้ที่บานก่อนดอกไม้อื่นในไปอีกรุ่น ชาวบ้านเรียกว่าดอกหนู (เป็นยาจีนรักษาโรคผิวหนัง) ครอบครัวยเงินหลินเยว่มีสวนผักแปลงใหญ่แปลงหนึ่ง เลี้ยงหมูตัวหนึ่ง และไก่ 10 กว่าตัว

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 30-31)

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น ผู้แต่งได้สร้างบรรยากาศความเป็นชนบทจากการบรรยายว่าบ้านของเงินหลินเยว่สร้างจากดินและอิฐสีแดง ที่บ้านมีสวนผักและเลี้ยงหมูเลี้ยงไก่ อีกทั้งสิ่งของเครื่องใช้ในห้องของเงินหลินเยว่ยังเพิ่มบรรยากาศความเป็นชนบทมากขึ้น คือ มีการประดับตกแต่งห้องด้วยดอกไม้ป่าที่เก็บมาจากเนินเขา

3. ฉากบ้านของกำนันหวังเต๋อเกี้ยว

บ้านของกำนันหวังเต๋อเกี้ยวเป็นฉากตอนที่กำนันตื่นเข้ามาแล้วพบว่าแคทยาภรรยาของเขาไม่อยู่บ้านหลังจากที่เมื่อคืนพวกเขาทะเลาะกัน กำนันออกไปถามชาวบ้านแต่ก็ไม่มีใครเห็น

เขาหาจนทั่วบ้านก็ไม่พบแม้แต่เงา จึงไปหาที่ห้องเก็บของพบว่าถังเหล็ก 2 ใบหายไป ตามที่ตาเต่าหวังปิงหลินบอกว่าเจอรอยวงกลมขนาดพอ ๆ กับถังเหล็ก ดังเนื้อความที่ว่า

ไม่มีเสียงขานรับจากในบ้าน เขาเดินเลาะไปทั่วบ้าน กระสับกระส่ายจิตใจไม่สงบ บ้านที่ไร้เงาคนอยู่ดูแล้วว่างเปล่า

ข้างนอกฝนหยุดแล้ว ท้องฟ้าสีเทาค่อย ๆ สว่างขึ้น ตอนที่กำนันไปหาแคทยาในสวนหลังบ้าน ใก้ 2-3 ตัวขวางหน้า กำนันดำใจจนหอบหายใจไม่ทัน “ถ้าหาแคทยาไม่เจอจะจับพวกแกตัมซูป” ดูเหมือนใก้จะรู้ว่าทำอะไรจะไม่ดีเสียแล้วจึงวิ่งหนีกระเจิดกระเจิงไป

หาทั้งในบ้านและนอกบ้านจนทั่ว ก็ไม่เห็นแคทยาแม้แต่เงา กำนันจึงไปหาที่ห้องเก็บของดูว่าถังเหล็กอยู่ไหม พบว่าไม้คานทำจากต้นเบิร์ชที่แขวนอยู่บนผนังหายไป กำนันใจหายวาบ พอเข้าไปในห้องเก็บของ ไม่เห็นถังเหล็ก 2 ใบก็ซาอ่อน ดูท่าคนล่าสัตว์ที่ตาเต่าหวังปิงหลินพูดถึงน่าจะเป็นแคทยา

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 82)

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าฉากนี้ผู้แต่งได้บรรยายถึงอารมณ์ของกำนันหวังเต๋อภัยผ่านการตามหาแคทยา ใช้สิ่งของหายที่ไปทำให้กำนันกระวนกระวายใจ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกของกำนันผ่านการบรรยายท่าทางของกำนันตอนที่ซาอ่อนเพราะไม่พบถังในห้องเก็บของ และมีคำพูดของกำนันที่สื่อถึงอารมณ์หงุดหงิดเพียงเพราะใก้มาขวางทางตอนกำลังตามหาแคทยา ทำให้รู้สึกว่กำนันดูร้อนรนที่ภรรยาของเขาหายตัวไป

4. ฉากบนภูเขา

ฉากบนภูเขาเป็นฉากตอนที่กำนันไปตามหาแคทยากับคนในหมู่บ้านไปอินน่าอีก 2 คน โดยผู้แต่งได้บรรยายเกี่ยวกับสภาพภูมิประเทศของไปอินน่าว่ามีทั้งภูเขาและลำธาร มีธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และสวยงาม มีฤดูจับปลาเพราะมีแม่น้ำเฮย์หลงเจียง ในป่ามีผลผลิตจากธรรมชาติมากมาย เช่น ผักป่า ผลไม้ป่า เป็นต้น ดังเนื้อความที่ว่า

ทั้งสามคนขึ้นเขาไป ไปอินน่ามีทั้งภูเขาและลำธาร เป็นทิวทัศน์ธรรมชาติที่ผู้มาเยือนจะรู้สึกชื่นชม คนนี้ถึงแม่น้ำเฮย์หลงเจียงตลอดมาเพราะฤดูจับปลา ป่าเขาลำเนาไพรที่นี้อุดมสมบูรณ์ มีเห็ดป่าต่าง ๆ มากมาย มีผักป่า ดอกไม้ป่า ผลไม้ป่าทำให้ใคร ๆ ก็ตื่นตาพอใจ ถึงแม้ว่ามีอยู่ปีหนึ่งที่ชาวบ้านเจอปัญหา “การเปิดปิดแม่น้ำ” ทำให้น้ำไหลท่วม แต่ภูมิประเทศที่มีทั้งภูเขาและแม่น้ำน่าของดี ๆ มาให้ชาวบ้าน

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 84)

นอกจากนี้ผู้แต่งยังได้บรรยายเกี่ยวกับภูเขาแห่งนี้ในช่วงฤดูใบไม้ผลิอีกด้วย ทำให้ผู้อ่านได้จินตนาการถึงบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติผ่านการบรรยายว่ามีใบไม้ใบหญ้า ดอกไม้แสงอาทิตย์ของวันใหม่ เสียงร้องของนกในป่า เสียงนกหัวขวานจิกหาหนอน และเสียงน้ำไหล ดังเนื้อความที่ว่า

ในฤดูใบไม้ผลิ ใบไม้ใบหญ้าสีเขียวอ่อนพลิ้วไปมากลางแสงอาทิตย์แรกรับอรุณ นกกระจิบป่าส่งเสียงดังไม่หยุด มีพุ่มไม้เล็ก ๆ มากมาย ปลายสุดของพุ่มไม้มีต้นไม้ฝุ ๆ ที่ถูกฟ้าผ่าต้นหักตาย บนต้นไม้ยังมีนกหัวขวานจิกหาหนอนดังปิ๊ง ๆ ร้องน้ำตรงพุ่มไม้มีน้ำไหลดังจ๊อก ๆ ดอกอาเซเลียสีชมพูในป่ากำลังบานอย่างไร้กังวล

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 84)

5. ฉากพิธีงานศพ

พิธีงานศพของแคทยาจัดขึ้นที่ลานบ้านของเธอ โดยชาวบ้านได้ช่วยกันประดับตกแต่งโรงโอร่าลัยที่เป็นแถบกระดาษขาวหลาย ๆ สายที่รั้วหน้าบ้าน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงบรรยากาศของความโศกเศร้าเสียใจ และการโอร่าลัยให้กับแคทยาที่เสียชีวิต ดังเนื้อความที่ว่า

คนไปอินนำที่ยังเดินไหว พอทราบข่าวต่างไปที่บ้านกำนัน ไปร่วมพิธีศพแคทยา ช่วยกันตั้งปะรำพิธีที่ลานบ้าน ปักธงโอร่าลัยเป็นแถบกระดาษขาวหลาย ๆ สายไว้ที่รั้วหน้าบ้าน ธงสีขาวพลิ้วไปตามลมเหมือนอิกาบบินไปมา

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 91)

อีกทั้งผู้แต่งยังบรรยายเกี่ยวกับรายละเอียดในการจัดงานศพว่าจะต้องทำอะไร และเตรียมอะไรบ้าง คือ ต้องส่งคนไปตามลูกชายลูกสาวของแคทยาให้กลับมาบ้าน เตรียมของกินของใช้ต่าง ๆ ที่จำเป็นในพิธีงานศพ โดยที่ลานบ้านให้ก่อเตาไฟชั่วคราว และต้มน้ำในกาต้มน้ำขนาดใหญ่ ดังเนื้อความที่ว่า

ผู้ดำเนินพิธีงานศพยุ่งจนหน้าตาหัวหูแดงไปหมด เริ่มตั้งแต่ส่งคนเข้าไปในเมือง ไปตามลูกชายลูกสาวของแคทยาให้รีบกลับมาบ้าน จากนั้นก็ให้คนตระเตรียมของกินของใช้ที่จำเป็นจะต้องใช้ในพิธีงานศพ ที่ลานบ้านให้ก่อเตาไฟชั่วคราวตรงมุมด้านตะวันออกเฉียงเหนือ มีกาต้มน้ำใหญ่ตั้งอยู่บนเตา ส่งเสียงดังวิ๊ด ๆ เป็นซาเก่ากลืนไม่หอม

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 91)

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงความรีบร้อนของการจัดพิธีงานศพ เพราะแคทยาจากไปอย่างกะทันหันผ่านการที่ผู้แต่งบรรยายว่าผู้ดำเนินพิธีงานศพยุ่งจนหน้าตาหัวหู

แดงไปหมด เพราะต้องทำหลายอย่าง ตั้งแต่ส่งคนเข้าไปในเมืองเพื่อไปตามลูกชายลูกสาวของแคทยา ให้รีบกลับมาบ้าน สั่งให้คนเตรียมของกินของใช้ที่จำเป็นจะต้องใช้ในพิธีงานศพ

คุณค่าที่ปรากฏในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมูบ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ”

เมื่อได้ศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบทางวรรณกรรมในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมูบ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ” พบว่ามีคุณค่าที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ ได้แก่ คุณค่าด้านอารมณ์ คุณค่าทางศีลธรรม คุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม และคุณค่าทางปัญญา

คุณค่าด้านอารมณ์

คุณค่าทางอารมณ์ หมายถึง แรงบันดาลใจที่เกิดขึ้นจากผู้ประพันธ์แล้วถ่ายทอดมายังผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะตีความวรรณกรรมนั้น ๆ ออกมา ซึ่งอาจจะตรงหรือคล้อยกับผู้ประพันธ์ก็ได้ เช่น อารมณ์โศก อารมณ์รัก อารมณ์โกรธ เคียดแค้น เป็นต้น โดยวรรณกรรมจะเป็นเครื่องขัดเกลา อธิบาย และกล่อมเกลาอารมณ์ให้คลายความกังวล และความหมกมุ่น ทำให้รู้สึกชื่นบานและร่าเริง ทำให้หายจากความมีจิตใจที่คับแคบ รู้ค่าความงามของธรรมชาติ ความมีระเบียบเรียบร้อย ความดี ความงาม และความจริงหรือศีลธรรมที่แฝงอยู่กับความรื่นเริงบันเทิงใจ หรือการได้ร้องไห้ให้กับตัวเองของเรื่องในหนังสือหรือหัวเราะกับคำพูดในหนังสือ นั้นมีผลดีทางด้านอารมณ์ (คุณค่าของวรรณกรรม, 2554)

ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมูบ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ” ผู้แต่งได้แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของตัวละครหลากหลายอารมณ์ในแต่ละเหตุการณ์ ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงอารมณ์ของแต่ละตัวละครและมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครด้วย ได้แก่ อารมณ์โศกเศร้า อารมณ์โกรธเคียดแค้น อารมณ์หึงหวง อารมณ์สุขใจ และอารมณ์หวาดกลัว ดังนี้

1. อารมณ์โศกเศร้า

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งได้ถ่ายทอดอารมณ์โศกเศร้าจากการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักผ่านตัวละครก้านหวังเต๋อที่อยู่ในตอนที่ก้านหวังรู้ว่าภรรยาของเขาเสียชีวิตแล้ว เขารู้สึกเสียใจจนไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อ รู้สึกเหมือนหัวใจถูกกระชากฉีกขาด เขาร้องไห้คร่ำครวญออกมาในตอนนั้น โดยผู้แต่งได้บรรยายว่าเสียงร้องไห้ของเขาดังกลบเสียงอื่น ๆ ในป่า ไม่มีเสียงน้ำไหล ไม่มีเสียงนกร้อง มีเพียงเสียงร้องไห้ของก้านหวังดังก้องไปทั่วทั้งป่า ซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้ว่าก้านหวังเจ็บปวดและเศร้าเสียใจมากที่เขาสูญเสียภรรยาไป ดั่งเนื้อความที่ว่า

เขาหยุดเดินไปครู่หนึ่งแล้วก็ร้องไห้ รู้สึกโศกเศร้าจนไม่อยากมีชีวิตอยู่ ใจเหมือนถูกกระชากฉีกขาด ตะโกนเรียก “แคทยา...” เสียงร้องไห้คร่ำครวญสะท้อน

ก้องไปทั่วทั้งป่าเขาลำเนาไพร ตอนนี่ไม่มีเสียงน้ำไหล ไม่มีเสียงนกร้อง ก้อนน้ำแข็งสีเงินเหมือนกับร้องไห้คร่ำครวญไปด้วยภายใต้แสงอาทิตย์

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 89)

2. อารมณ์โกรธเคียดแค้น

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งได้ถ่ายทอดอารมณ์โกรธเคียดแค้นผ่านลูกชายของแคทยา คือหลังจากที่ลูกชายของแคทยาทราบความจริงเกี่ยวกับการเสียชีวิตของแม่ตัวเองว่ามาจากการที่ตระกูลหม่าขึ้นราคาเกลือสูงเกินไป เขารู้สึกโกรธแค้นพวกตระกูลหม่ามาก และคิดจะแก้แค้นแทนแม่ของเขา โดยการวางระเบิดบ้านตระกูลหม่า ทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงความโกรธแค้นที่ลูกชายแคทยามีต่อตระกูลหม่า ดังเนื้อความที่ว่า

“ลูกชายของคุณก็ไม่เลว สมกับเป็นคนที่ได้เรียนหนังสือ มีความรู้ มีเหตุผล” ฉันทุด “ถ้าหากเปลี่ยนเป็นคนอื่น บางทีอาจจะคิดแก้แค้นแทนแม่ก็เป็นได้”

กำนันหยุดเดินมองฉันทุดด้วยสายตาลังเลแล้วพูด “คุณคิดว่าหลังจากรู้ความจริงแล้วมันไม่คิดแก้แค้นหรือ ตอนบ่ายมันแอบไปเอาระเบิดที่ห้องเก็บของ กะว่าหลังจากงานฝังศพจะไปวางระเบิดเพลิงเผาบ้านตระกูลหม่า”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 107)

นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างอื่นของอารมณ์โกรธเคียดแค้นในนวนิยายเรื่องนี้ อีก คือ ความโกรธแค้นของชาวบ้านที่มีต่อตระกูลหม่า เนื่องจากร้านชำบ้านตระกูลหม่าเป็นร้านชำเพียงร้านเดียวในไป๋อินน่า ทำให้เกิดการผูกขาด ชาวบ้านจึงต้องซื้อสินค้าแค่ที่ร้านตระกูลหม่าแม้ว่าสินค้าจะราคาสูง แต่ครั้งนี้ชาวบ้านโกรธพวกตระกูลหม่ามาก เพราะเขาขึ้นราคาเกลือแพงเกินไปในตอนที่ชาวบ้านจำเป็นต้องใช้เกลือ เมื่อชาวบ้านทราบข่าวว่าราคาเกลือแพงจึงไปหากำนันเพื่อช่วยจัดการตระกูลหม่า พวกเขาโกรธจนคิดจะจัดการกับตระกูลหม่าด้วยวิธีที่รุนแรง คือ ให้กำนันไปปิดร้านชำของตระกูลหม่า ไล่สองสามีภรรยาออกไปจากหมู่บ้าน และนำเกลือมาแบ่งกัน ดังเนื้อความที่ว่า

พอข่าวที่ว่าเกลือขึ้นราคาพุ่งพรวดเกินควรแพร่ไปในไป๋อินน่า ผู้คนไปหากำนัน ต่างพูดว่าควรจะไปปิดร้านชำของคนตระกูลหม่า ไล่สองสามีภรรยาไล่หัวออกไปจากไป๋อินน่า แล้วเอาเกลือของตระกูลหม่าแบ่งเฉลี่ยให้ชาวบ้าน

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 44)

3. อารมณ์หึงหวง

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งได้ถ่ายทอดอารมณ์หึงหวงผ่านตัวละครแคทยาที่หึงสามีของเธอกับอาจารย์กู่ชิวจู่ กำนันหวังเต๋อกุ้ยซึ่งเป็นสามีของเธอเจอกับอาจารย์ของเงินหลินเยว่ชื่อกู่ชิวจู่ที่

ริมแม่น้ำ กำนันจ้องมองอาจารย์ภู่วิวูไม่วางตา เขามีท่าทีเหมือนอยากได้อาจารย์แ่งกู่ทั้ง ๆ ที่กำนันไม่มีอะไรกับนางมาครึ่งค่อนเดือนแล้ว ยิ่งทำให้แคทยาเกิดความหึงหวง ตั้งเนื้อความที่ว่า

“ฉันนะซีที่ทนไม่ไหวแล้ว” ฝ่ายหญิงโกรธ บีบตาปลาตัวหนึ่งพูดว่า “ฉันทั้งแ่งกู่ทั้งหมิ่นทั้งอัปลักษณ์ แ่งไม่มีอะไรกะฉันมาครึ่งค่อนเดือนแล้ว พอได้เห็นผู้หญิงบ้านอื่น ท่าทางอยากได้ใครมีของแ่งทำให้ฉันอยากจะอ้วก”

“ฉันไปมีอะไรกับใคร” กำนันซึกเตียด

“ครูที่มาอยู่บ้านของเงินหลินเยว่ที่แ่งกู่ฉันนี่ไง เมื่อวันก่อนแ่งเจอมันที่ริมแม่น้ำ ก็จ้องมองไม่วางตา”

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 41)

4. อารมณ์สุขใจ

เงินโส่วเหรินพ่อของเงินหลินเยว่รู้สึกดีใจที่ถูจับปลามาถึงและครั้งนี้มีปลามากมาย ซึ่งจะทำให้เขาได้เงินจากการขายปลาในครั้งนี้ ผู้แต่งได้บรรยายความดีใจของเงินโส่วเหรินว่าสายตาของเขาเป็นประกายเหมือนกับดอกไม้ไฟในตอนที่ได้เห็นลูก ๆ ยกปลาสด ๆ เป็นถัง ๆ กลับมาบ้าน และเขายังพูดในขณะที่กำลังตัดปลาว่าปลาที่สดจัง ตัวมันอ้วนจริง ๆ กลิ่นคาวปลาช่างหอมอะไรอย่างนี้ ตั้งเนื้อความที่ว่า

พวกลูก ๆ ยกปลาสด ๆ ตัวอ้วนพีเป็นถัง ๆ กลับบ้าน สายตาของพ่อเป็นประกายเหมือนดอกไม้ไฟ พยายามลุกขึ้นตะแคงตัวอยู่บนเตียงคั้ง หยิบกรรไกรมาตัดปลา คvikใส่อก ทุกครั้งที่มือของเขาจับปลาสด ๆ เป็นเงามัน อดไม่ได้ที่จะพูดว่า “ปลาที่สดจัง ตัวมันอ้วนจริง ๆ กลิ่นคาวปลาช่างหอมอะไรอย่างนี้”

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 20)

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าถูจับปลาที่มีความสำคัญกับหมู่บ้านไปอินน่าเป็นอย่างดี เพราะการจับปลามาขายให้พ่อค้าจากนอกหมู่บ้านช่วยสร้างรายได้ให้กับชาวบ้าน นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติในหมู่บ้านแห่งนี้ ที่มีปลาตัวโต ๆ จำนวนมากตามฤดูกาลในทุกปี

5. อารมณ์หวาดกลัว

ผู้แต่งได้ถ่ายทอดอารมณ์หวาดกลัวผ่านการแสดงออกของแคทยาในตอนที่ยังหึงหมิ่นบนภูเขา แคทยาเจอกับหมีระหว่างทางที่ขึ้นไปเอาน้ำแข็งจากถ้ำบนภูเขา นางวิ่งหนีหมีด้วยความหวาดกลัวว่าจะถูกหมีทำร้าย แต่ก็ต้องมาเสียชีวิตเพราะสะดุดตอไม้ล้มลงไปถูกกิ่งไม้แทงคอ ผู้แต่งได้บรรยายว่าดวงตาของนางเป็งโพลงมองขึ้นฟ้าด้วยความกลัวและความสิ้นหวัง ผมของนางยุ่งเหยิง

กระดุมสี่หลู่วางไป 2 เม็ด ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว้าวินด้วยความรีบร้อนและหวาดกลัวว่าหมี จะมาทำร้ายนาง ดังเนื้อความที่ว่า

เป็นไปได้นางไม่ได้ตายเพราะถูกหมีตะปบ ลิ่นหมีตัวโตเอาคางนางหลุดไป และทำให้แขนของนางเป็นแผล แต่ขณะที่นางวิ่งหนีหมีด้วยความหวาดกลัว โชคไม่ดี ไปสะดุดเข้ากับตอไม้ที่มีมืออยู่เกลื่อน พบตาที่หกล้มลงไป กิ่งไม้กิ่งหนึ่งแทงทะลุคอก นางจึงตาย ผมของนางยุ่งเหยิง กระดุมสี่หลู่วางไป 2 เม็ด ดวงตาเบิ่งโพลงมอง ขึ้นฟ้าด้วยความกลัวและความสิ้นหวัง

(ฉ้อจื่อเจียน 2561 : 88)

คุณค่าทางศีลธรรม

วรรณกรรมเรื่องหนึ่งอาจมีคติหรือแง่คิดอย่างหนึ่งแทรกไว้ อาจจะเป็นเนื้อเรื่องหรือ เป็นคติคำสอนระหว่างบรรทัด ซึ่งวรรณกรรมแต่ละเรื่องให้แง่คิดไม่เหมือนกัน บางทีผู้อ่านที่อ่านอย่าง ผิดเผินจะตำหนิตัวละครในเรื่องนั้นว่ากระทำผิดศีลธรรมไม่ส่งเสริมให้คนมีศีลธรรม แต่ถ้าพิจารณา และติดตามต่อไปผู้อ่านก็จะพบว่า ใครก็ตามที่ไม่อยู่ในศีลธรรมก็จะต้องประสบความทุกข์ยาก ความ ล้มเหลว และความเกลียดชังจากสังคม ซึ่งตามหลักการของวรรณกรรมนั้นในเรื่องของศีลธรรม สิ่ง ที่ผู้อ่านต้องนำมาคิด คือ เป็นศีลธรรมของคนกลุ่มใด ของใคร และสมัยใด เพราะศีลธรรมก็ต่างกันตาม วาระยุคและสมัยของแต่ละสังคมด้วย ผู้อ่านก็ต้องพิจารณาหลาย ๆ ด้าน ทั้งในเรื่องของสังคม ค่านิยม บุคคล ฐานะ และทางแนวคิดและจุดประสงค์ของผู้แต่งว่าเพื่ออะไร (คุณค่าของวรรณกรรม, 2554)

ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ” ผู้แต่งได้สอดแทรกแง่คิด ไว้ในเรื่องผ่านทางตัวละครที่กระทำผิดศีลธรรม คือ การรับสินบน และการโกงราคาสินค้า ดังนี้

1. การรับสินบน

ในนวนิยายเรื่องนี้กำหนดหวังเต๋อภัยทำผิดศีลธรรม คือ หวังเต๋อภัยเป็นกำนันแต่กลับ รับสินบนจากบ้านตระกูลหมา ชาวบ้านไม่พอใจที่บ้านตระกูลหมาขึ้นราคาเกลือจนเกินควรจึงไปขอให้ กำนันช่วยจัดการบ้านตระกูลหมา กำนันก็รับปากว่าจะไปช่วยพูดกับบ้านตระกูลหมาให้ เมื่อไปถึงร้าน ซ้ำตระกูลหมา ภรรยาของหมาจ่านจวินก็ถามกำนันว่าเหล่าเฝินจิวที่ให้ไปกินหมดหรือยัง ซึ่งเป็นการ ย้ำเตือนกำนันว่าไม่สามารถทำอะไรพวกเขาได้เพราะตัวกำนันเองรับสินบนจากพวกเขาไปแล้ว ทำให้ กำนันแข็งขาอ่อน พูดอะไรไม่ออก ดังเนื้อความที่ว่า

พอกำนันไปถึงร้านชาของตระกูลหมา เขายึดตัวตรงเพื่อให้กำลังใจตัวเอง แต่พอก้าวเข้าไปในร้านเขาก็อ่อน พูดจาไม่ออก

นางหมาพูดขึ้นก่อนไม่รอให้เขาเปิดปาก “กำนันคะ เหล้าที่ฉันให้คุณครวก่อน คุณกินหมดหรือยังคะ เป็นเหล้า ‘เฟินจิว’ ของแท้จากซานซี ดีกว่าเหล้าหยาเก้อตาของเรา”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 45)

2. การโกงราคาสินค้า

ในนวนิยายเรื่องนี้บ้านตระกูลหมาทำผิดศีลธรรม คือ โกงราคาสินค้า หาผลประโยชน์ในช่วงที่ชาวบ้านเดือดร้อน ฤดูจับปลาครั้งนี้มีปลาจำนวนมาก ชาวบ้านต้องการเกลือเพื่อมาเก็บรักษาปลาไม่ให้เน่าเสีย รอเวลาให้พ่อค้าปลามาซื้อปลาของตน แต่เมื่อไปซื้อเกลือที่บ้านตระกูลหมากลับพบว่าเกลือมีราคาสูงมากเกินไปทำให้ชาวบ้านไม่สามารถซื้อเกลือได้ ร้านค้าของรัฐบาลก็ไม่มีเกลือ ถ้าจะไปซื้อเกลือจากเมืองอื่นก็ใช้เวลานาน ตระกูลหมาใช้ช่วงเวลานี้เพื่อหาประโยชน์จากชาวบ้าน โดยไม่สนใจว่าชาวบ้านจะเดือดร้อนหรือไม่ อาจกล่าวได้ว่ามีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น ดังเนื้อความที่ว่า

ร้านของรัฐบาลก็ไม่มีเกลือสักเม็ด ถ้าออกไปนอกพื้นที่ซื้อเกลือกลับมาเร็วที่สุดก็ 2 วัน คนเรารอได้ แต่ปลารอไม่ได้ พวกตระกูลหมาจึงขึ้นราคาตามอำเภอใจขึ้นเป็นประวัติการณ์อย่างไม่เคยมีมาก่อน ผู้คนเข้าใจแล้วว่าทำไมตอนที่มีปลามากที่สุดในฤดูจับปลา คนตระกูลหมาถึงได้ออกไปซื้อของ เพราะคาดการณ์ไว้แล้วว่าคนไปอินน้ำต้องการเกลือจำนวนมาก เกลือที่บรรทุกมานี้จะให้กำไรสูงยิ่งกว่าปลาที่จับได้เสียอีก

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 42-44)

ผลที่ได้รับจากการโกงราคาสินค้า คือ ชาวบ้านทั้งหมดบ้านต่างโกรธแค้นบ้านตระกูลหมา

คุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม

วรรณกรรมทำหน้าที่ผู้สืบทอดวัฒนธรรมของชาติจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง เป็นสายใยเชื่อมโยงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ ในวรรณกรรมมักจะบ่งบอกคตินิยมของคนในชาติไว้ วรรณกรรมของชาตินี้มักจะเล่าถึงประเพณีนิยม คติชีวิต การใช้ถ้อยคำภาษา การดำรงชีวิตประจำวัน การแก้ปัญหาสังคม อาหารการกิน ที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า เป็นต้น เพื่อให้คนรุ่นหลังมีความรู้เกี่ยวกับคนรุ่นก่อน ๆ และเข้าใจวิถีชีวิตของคนรุ่นก่อน (คุณค่าของวรรณกรรม, 2554)

ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน้ำ หมู่บ้านลับลิ้มฝิ่งน้ำ” ผู้แต่งได้กล่าวถึงเกี่ยวกับประเพณีงานศพ ความเชื่อ อาหารการกิน และที่อยู่อาศัย ดังนี้

1. ประเพณีงานศพ

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งได้บรรยายเกี่ยวกับรายละเอียดการจัดการเรื่องต่าง ๆ ในพิธีงานศพไว้ โดยการจัดงานศพนั้นเป็นการช่วยเหลือกันของชาวบ้านในหมู่บ้าน ดังนี้

ตั้งปะรำพิธีที่ลานบ้าน ปักธงไว้อาลัยเป็นแถบกระดาษขาวหลาย ๆ สายไว้ที่รั้วหน้าบ้าน ธงสีขาวปลิวไปตามลมเหมือนอิกาบินไปมา

ผู้ดำเนินพิธีงานศพย่งจนหน้าตาหัวหูแดงไปหมด เริ่มตั้งแต่ส่งคนเข้าไปในเมือง ไปตามลูกชายลูกสาวของแคทยาให้รับกลับมาบ้าน จากนั้นก็ให้คนตระเตรียมของกินของใช้ที่จำเป็นจะต้องใช้ในพิธีงานศพ ที่ลานบ้านให้ก่อเตาไฟชั่วคราวตรงมุมด้านตะวันออกเฉียงเหนือ มีกาน้ำชาใหญ่ตั้งอยู่บนเตา ส่งเสียงดังวัด ๆ เป็นซาเก่ากลืนไม่หอม

(ฉื่อจื่อเจี้ยน 2561 : 91)

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงการเตรียมการสำหรับพิธีงานศพและการตกแต่งสถานที่ โดยจะทำพิธีศพกันที่ลานหน้าบ้านของผู้ที่เสียชีวิต มีการประดับตกแต่งด้วยธงไว้อาลัยเป็นแถบกระดาษขาวหลาย ๆ สายปักไว้ที่รั้วหน้าบ้าน ที่ลานบ้านยังมีการก่อเตาไฟชั่วคราวตรงมุมด้านตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีกาน้ำชาขนาดใหญ่ตั้งอยู่บนเตา และต้องตามญาติของผู้เสียชีวิตที่ไม่ได้อยู่ในหมู่บ้านมาด้วย พิธีงานศพดำเนินไปโดยมีผู้ดำเนินพิธีงานศพเป็นผู้สั่งการเรื่องต่าง ๆ

ศพของแคทยาอยู่ในปะรำพิธี วางบนแผ่นไม้กระดานให้พวกผู้หญิงช่วยกันอาบน้ำทำความสะอาดให้ หวีผม เสื้อผ้าที่ให้คนตายใส่ยังตัดเย็บไม่เสร็จ จึงให้นางสวมเสื้อผ้าชุดที่เคยใส่ กางเกงสีน้ำเงินออกม่วง เสื้อสีครีม ฉั้นเปิดผ้าขาวที่คลุมหน้าขึ้น เห็นใบหน้าที่ไม่ครบถ้วนของนาง

(ฉื่อจื่อเจี้ยน 2561 : 92)

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น ผู้แต่งได้อธิบายว่าต้องจัดการกับร่างของผู้เสียชีวิตอย่างไร คือ นำร่างของผู้เสียชีวิตมาวางไว้บนแผ่นไม้กระดานที่ปะรำพิธีศพ จากนั้นให้พวกผู้หญิงช่วยกันอาบน้ำทำความสะอาดร่างของผู้เสียชีวิต ไม่ว่าจะเป็หวีผม สวมใส่เสื้อผ้าให้ใหม่ และต้องมีผ้าขาวคลุมหน้าศพของผู้เสียชีวิตด้วย

เดิมที่ทุกคนพยายามควบคุมอารมณ์โกรธที่มีต่อพวกตระกูลหม่า แต่พอได้ยินเรื่องที่พ่อค้าปลาเล่ามาก็เดือดดาลขึ้นมาอีก เมื่อถึงตอนที่ลูกชายของกำนันจะต้องเอาขามขว้างลงดินให้แตกละเอียด และถือธงไว้อาลัยแถบขาวเตรียมตัวนำหีบศพแม่ไปสุสาน ทันใดนั้นหมาจิ้งจอกสองตัวเมียก็มาถึง บรรรยากาศอึดอัดขึ้นมา

ทันที ในมือของพวกเขาที่มีกระดาษทำเป็นรูปพลาสติกซ้อนกันเป็นพวงยาว เหมือนกับ
จะมาขอขมาศพแคทยา

(ฉ้อจื่อเจี้ยน 2561 : 109-110)

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น ผู้แต่งได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับพิธีงานศพอีกว่า
ก่อนที่จะนำหีบศพของผู้เสียชีวิตไปที่สุสานได้นั้น จะต้องมิญาติของผู้เสียชีวิตขวางขามลงดินให้แตก
ละเอียดก่อนแล้วจึงนำหีบศพไปไว้ที่สุสาน และต้องถือธงไว้อาลัยแถบขาวไปด้วย

2. ความเชื่อ

คนแก่ที่อายุ 70 ปีในหมู่บ้านไปอินน่าไม่ว่าจะแข็งแรงหรือไม่ก็ตามจะต้องทำหีบศพ
ของตัวเองเตรียมไว้ก่อน เพราะมีความเชื่อว่าถ้าเตรียมหีบศพไว้ให้พร้อมจะทำให้มีสุขภาพร่างกาย
แข็งแรงดี และยังเชื่ออีกว่าถ้านำหีบศพให้คนที่เสียชีวิตกะทันหันหีบจะยิ่งทำให้อายุของเจ้าของหีบศพ
นั้นยืนยาวขึ้น ส่วนหีบที่ยืมไปไม่ต้องนำมาคืนแต่จะให้เป็นเงิน ไม้ สีสหาหีบ ตะปู เพื่อให้เจ้าของหีบ
นำไปทำหีบใหม่ หรือจะออกเงินจ้างช่างไม้มาทำหีบให้ ดังเนื้อความที่ว่า

ไปอินน่ามีธรรมเนียมว่าคนแก่อายุ 70 ไม่ว่าจะสุขภาพดีหรือไม่ ล้วนแต่ต้อง
เตรียมทำหีบศพเอาไว้แต่เนิ่น ๆ ทั้งนี้ กล่าวกันว่าถ้าเตรียมหีบศพเอาไว้พร้อม
จะยิ่งทำให้สุขภาพแข็งแรงดีขึ้น คนที่ยังไม่แก่มาจากไปกะทันหันต้องรีบฝังลงดิน ก็
ไปยืมหีบสำเร็จรูปจากคนอื่นได้ไม่เป็นไร คนที่มีหีบยืมดีให้ยืมเพราะจะทำให้เจ้าของ
หีบยิ่งอายุยืนขึ้น หีบยืมแล้วไม่ต้องคืน แต่ให้เป็นเงินค่าซื้อหีบ หรือให้ไม้สำหรับทำ
หีบใหม่ ให้สีหาหีบ ตะปู เงินจ้างช่างไม้ เป็นต้น

(ฉ้อจื่อเจี้ยน 2561 : 92-94)

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งยังได้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องสิ่งเหนือธรรมชาติผ่านตัวละครที่
ชื่อว่าฉินโส่วเหรินซึ่งเป็นพ่อของฉินหลินเยว่ คือ หลังจากที่แคทยาเสียชีวิตแล้ว ตระกูลหม่าก็สำนึก
ผิด เพราะสาเหตุการเสียชีวิตของแคทยาส่วนหนึ่งมาจากเกลือที่พวกเขาขึ้นราคา หม่าจ้านจวินจึงนำ
เกลือไปวางไว้ที่หน้าบ้านของชาวบ้านทุกคนในไปอินน่า แต่พ่อของฉินหลินเยว่เชื่อว่าที่มีเกลือมาวาง
อยู่หน้าบ้านเป็นเพราะแคทยาที่เสียชีวิตแล้วขึ้นไปบนสวรรค์แล้วบอกให้นางฟ้าส่งเกลือมาให้พวกเขา
ดังเนื้อความที่ว่า

“หลินซิ่ง หลินเยว่...เข้ามาบอกพ่อหน่อยซิ...เกิดอะไรขึ้น” ฉินโส่วเหริน
ตะโกนเสียงแหบ ๆ ดังลั่น

ฉินหลินเยว่เดินเข้าห้องไปพลาญพูดว่า “หน้าประตูมีเกลือ 6 ถุง”

“สวรรค์มีตา” เฉินโส่วเหรินพูดเสียงสั้น “แคทยาขึ้นสวรรค์ไป แล้วให้นางฟ้าส่งเกลือมาให้ไปอินน่าของเรา”

ฉินหลินเยว่หันมามองทางฉั้น กะพริบตาแล้วกระซิบว่า “จินตนาการของพ่อยิ่งกว่าวิกเตอร์ อุโก เสียอีก”

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 102)

3. อาหารการกิน

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งได้บรรยายเกี่ยวกับอาหารการกินของหมู่บ้านไปอินน่าในช่วงฤดูจับปลาว่ามีอาหารที่ทำมาจากปลาที่ชาวบ้านจับได้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นปลาตัวเล็กหรือปลาตัวใหญ่ ปลาตัวเล็กส่วนใหญ่นิยมนำมาทำซูบ โรยผักชีตากแห้งให้ดูน่ารับประทานยิ่งขึ้น ส่วนปลาตัวใหญ่ก็นำมาทำเมนูอื่น ๆ เช่น นำปลาฮัวซื่อจื่อมาทอดน้ำมันน้อย ๆ และทอดซ่า ๆ ทำให้ปลากรอบนอกนุ่มใน ปลาหมานำมาทอดแห้ง ทำให้เนื้อค่อนข้างเหนียวแต่อร่อย และปลาตุ๋นนำไปตุ๋นกับมันฝรั่งดังเนื้อความที่ว่า

ปลาฮัวซื่อจื่อทอดน้ำมันน้อย ๆ ทอดซ่า ๆ หนึ่งกรอบนอกเนื้อนุ่มในเป็นสีขาว ปลาหมา (ภาษาฝรั่งว่า pike) ทอดแห้ง ค่อนข้างเหนียวเคี้ยวหนุบหนับดี ปลาตุ๋นกับมันฝรั่งครึ่งหม้อ เป็นอาหารที่รับประทานกันในครอบครัวอร่อยมาก มีปลาตัวเล็ก ๆ หลากหลายชนิดเอามาทำซูบโรยผักชีตากแห้ง ดึงดูดใจคน

(ฉือจื่อเจี้ยน 2561 : 65)

4. ที่อยู่อาศัย

ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้แต่งได้บรรยายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของชาวบ้านในหมู่บ้านไปอินน่าไว้อย่างละเอียดว่า บ้านของคนที่นี่จะเป็นบ้านชั้นเดียวที่สร้างด้วยอิฐสีแดงแน่นหนา และบ้านที่สร้างจากดินที่ดูไม่ค่อยแข็งแรง บ้านแต่ละหลังมีสีสันทัดต่างกันไปเพราะบ้านพวกนี้สร้างไม่พร้อมกัน แต่ว่าประตูหน้าต่างจะทาสีฟ้าครามเหมือนกันทั้งหมด ส่วนหลังคาบ้านมุงด้วยแผ่นวัสดุฉนวนด้วยน้ำมันดินสีดำ บนหลังคามีปล่องไฟสี่เหลี่ยมที่ดูเหมือนแผ่นหินจาริกหน้าหลุมศพ แต่ละบ้านจะมีพื้นที่สำหรับปลูกผักไว้ที่หน้าบ้านและหลังบ้านของตน มีร่องระบายน้ำอยู่หน้าบ้านที่เต็มไปด้วยเครื่องในปลาซึ่งส่งกลิ่นเหม็นคาวไปทั่วหมู่บ้าน ซอยที่ไปอินน่ามีแต่โคลน และจะเห็นไก่ที่ชาวบ้านเลี้ยงไว้จิกกินอาหารตามสองข้างทาง ดังเนื้อความที่ว่า

บ้านที่นั่นหลังคามุงด้วยแผ่นวัสดุฉนวนด้วยน้ำมันดินสีดำ เวลาแดดส่องจะสว่างเป็นเงามัน มีปล่องไฟสี่เหลี่ยมที่มองจากมุมไหนก็ดูเหมือนแผ่นหินจาริกหน้าหลุมศพ บ้านพวกนี้สร้างไม่พร้อมกัน เพราะรูปแบบสีสันทัดต่าง ๆ กัน มีบ้านชั้นเดียวที่

สร้างด้วยอิฐสีแดงแน่นหนา มีบ้านดินโย้โย้ แต่ว่าประตูหน้าต่างทาสีฟ้าครามทั้งหมด หน้าบ้านหลังบ้านมีสวนใหญ่สำหรับปลูกผัก ในซอยเป็นโคลนตม สองข้างทางแถว เครื่องกันบนถนนมีไก่จิกกินอาหารอย่างมีความสุข คนส่วนมากเปิดประตูบ้านทิ้งไว้ แต่ก็ไม่เห็นใคร หน้าบ้านมีร่องระบายน้ำ เต็มไปด้วยเครื่องในปลาส่งกลิ่นเหม็นคาวคละคลุ้ง

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 27)

คุณค่าทางปัญญา

วรรณกรรมแทบทุกเรื่องผู้อ่านจะได้รับความคิด ความรู้เพิ่มขึ้นไม่มากก็น้อย มีผลให้สติปัญญาแตกฉานทั้งทางด้านวิชาการ ความรู้รอบตัว ความรู้เท่าทันคน ความเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครในเรื่องให้ข้อคิดต่อผู้อ่านขยายทัศนคติให้กว้างขึ้น บางครั้งก็ทำให้ทัศนคติที่เคยผิดพลาดกลับกลายเป็นถูกต้อง วรรณกรรมแทบทุกเรื่องจะแทรกสัจธรรมที่ผู้อ่านสามารถนำมาใช้ ประโยชน์ทำให้จิตใจสูงขึ้น หรือนำมาใช้ประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน (คุณค่าของวรรณกรรม, 2554)

ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ” ผู้แต่งได้สอดแทรกความรู้รอบตัวและความเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไว้ ดังนี้

ความรู้รอบตัว

1. การนำน้ำแข็งมาเก็บรักษาปลาไม่ให้เน่าเสีย

ช่วงฤดูจับปลาปีนี้มีปลามากมาย แต่พ่อค้ากลับไม่มาซื้อปลาสักที บ้านตระกูลหม่าก็มาขึ้นราคาเกลืออีก ชาวบ้านจึงไม่สามารถซื้อเกลือมาเก็บรักษาปลาได้ ทำให้ชาวบ้านจำเป็นต้องหาวิธีอื่นเพื่อมาเก็บรักษาปลาที่จับมาได้ ซึ่งแคทยาภรรยาของกำนันหวังတွေ့คิดวิธีอื่นนอกจากการใช้เกลือ คือ การใช้ความเย็นในการเก็บรักษาปลาไม่ให้เน่าเสีย เธอจึงขึ้นไปบนภูเขาเพื่อนำน้ำแข็งจากในถ้ำมาเก็บรักษาปลา ดั่งเนื้อความที่ว่า

ฉันนึกไม่ถึงว่าแคทยาจะขึ้นไปเอาก้อนน้ำแข็งบนภูเขาโดยไม่คำนึงถึงความเหน็ดเหนื่อยเพื่อรักษาปลา ได้ยินว่าในถ้ำบนภูเขามีก้อนน้ำแข็งที่ไม่ละลายทั้งปี ในหน้าร้อนช่วงที่ร้อนที่สุดคนที่ขึ้นไปบนภูเขามักจะเข้าไปอาบไอน้ำในถ้ำ จะรู้สึกเย็นสบาย แคทยาหาบถังเหล็กขึ้นไปบนเขาไปเก็บก้อนน้ำแข็งได้แล้ว ตอนขากลับเจอเข้ากับหมี่

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 90)

2. การใช้ใบเสียวเยียวในการไล่งู

ชาวบ้านที่ไปอินนำบางคนก็รู้ว่าใบเฮียเฮียะนำมาใช้ในการไล่มุงได้ โดยจะนำใบเฮียเฮียะมาเผาไฟให้เกิดควันเพื่อใช้ในการไล่มุง เพราะในฤดูร้อนคนชอบไปซั๊กเสื้อผ้าที่ริมน้ำ และชอบตั้งโต๊ะกินข้าวกันที่ลานบ้าน หลังจากพระอาทิตย์ตกฝูงยุงจะเริ่มบินเข้ามา ทำให้ชาวบ้านต้องหาวิธีในการไล่มุง จึงได้นำใบเฮียเฮียะมาใช้ ดั่งเนื้อความที่ว่า

ได้ยินว่าในฤดูร้อนคนชอบไปซั๊กเสื้อผ้าริมน้ำ และชอบตั้งโต๊ะกินข้าวที่ลานบ้าน ไก่กับหมาที่รอเศษอาหารที่เหลืออยู่ข้าง ๆ หลังดวงอาทิตย์ตกฝูงยุงจะบินเข้ามา แต่ชาวบ้านจะจุดสมุนไพรใบเฮียเฮียะ คนที่รู้พอจะใช้ป้องกันยุงหรือไล่ได้ แต่คนที่ไม่รู้ว่าจะคิดว่าหมอกควันลงแถวลานบ้านของใครบางคน

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 108)

ความเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ลูกชายของแคทยาและชาวบ้านในไปอินนำโกรธแค้นพวกตระกูลหมามาก ในตอนที่พวกตระกูลหมาไปงานศพแคทยาเพื่อที่จะไปส่งศพของแคทยาที่สุสาน ลูกชายของแคทยา รวมถึงชาวบ้านต่างมีท่าทีไม่พอใจที่พวกตระกูลหมามาร่วมงานศพ แต่ก้านหวังต่อภัยผู้เป็นพ่อได้พูดกับลูกชายว่า ไม่ควรไปโกรธแค้นหรือตอบโต้พวกตระกูลหมา เพราะพวกเขาสำนึกผิดแล้วและแคทยาก็ไม่อยากให้ลูกชายของเขาแค้นพวกตระกูลหมาแน่นอน ก้านยังพูดกับชาวบ้านอีกว่าสองสามีภรรยาตระกูลหมามีเจตนาจะเดินไปส่งศพของแคทยาที่สุสานก็ควรยอมให้พวกเขาได้ทำตามที่ตั้งใจไว้ และพวกเขาก็เป็นคนไปอินนำเหมือนกัน ก้านเชื่อว่าพวกเขาจะเปลี่ยนนิสัยแน่นอน ดั่งเนื้อความที่ว่า

“การกระทำของแถนะ พ่อก็ดูออกหมด แก่เตริยมระเบิดเพลิง แต่แม่ของแกไม่ชอบประณามทำร้ายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่สำนึกผิดแล้ว พ่อก็เป็นอย่างนั้น ตอนเช้าเมื่อวานเราไม่ต้องจ่ายเงินสักสตางค์แดงเดียวก็ได้เกลือมา สายโทรศัพท์ที่ถูกตัดก็ต่อใหม่แล้ว พ่อขอพูดว่าไม่ควรแค้นตอบโต้พวกตระกูลหมา”

“หมาจ้านจวินสองผิวเมียมาเพื่อส่งแคทยาที่ต้องยอมให้เขาเดินไปส่งศพนางที่สุสานกับเรา พวกเขาเป็นคนไปอินนำเหมือนพวกเรา ผมเชื่อว่าต่อไปพวกเขาจะเปลี่ยนนิสัย”

(ฉื่อจื่อเจียน 2561 : 110-111)

คุณค่าด้านภาษา

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อรสชาติทางภาษา เพื่อจูงใจ เพื่อความตั้งใจและประทับใจ ทำให้ผู้อ่านสามารถสังเกต จดจำ และนำไปใช้

ก่อให้เกิดการใช้ภาษาที่ดี เพราะการเห็นแบบอย่างทั้งที่ดีและบกพร่อง ทั้งการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้โวหาร เป็นต้น (คุณค่าของวรรณกรรม, 2554)

ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ” มีการใช้ภาพพจน์ คือ อุปมา บุคลาธิษฐาน อติพจน์ และสัทพจน์ ดังนี้

อุปมา

อุปมา คือ การเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเหมือนกับสิ่งหนึ่งโดยใช้คำเชื่อมที่มีความหมาย เช่นเดียวกับคำว่า “เหมือน” เช่น ดุจ ตั้ง ราว รวากับ เปรียบ ประดุจ เฉก เล่ห์ ปาน ประหนึ่ง เพียง เพียง ฟ่าง ปูน ฯลฯ แต่ควรสังเกตเพิ่มเติมด้วยไม่ใช่เห็นคำเหล่านี้แล้วรีบตัดสินว่าเป็นอุปมา ต้องสังเกตดูด้วยว่ามีความเปรียบหรือไม่ ถ้ามีความเปรียบแสดงว่าเป็นอุปมา (เมทินี, 2555)

ในตอนเปิดเรื่องผู้แต่งได้บรรยายเกี่ยวแม่น้ำเฮย์หลงเจียงตอนที่กำลังจะเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ ในแม่น้ำมีแพน้ำแข็งที่กำลังละลายได้แตกออกจากกัน ซึ่งแพน้ำแข็งเหล่านั้นได้ไหลจากต้นน้ำไปยังปลายน้ำ ผู้แต่งใช้ภาพพจน์แบบอุปมา มาช่วยในการบรรยายเสียงของแพน้ำแข็งในตอนที่ไหลไปตามแม่น้ำว่าเปรียบได้กับกองทัพใส่เกราะสีเงินที่เทพเจ้าส่งมาทำสงครามในโลกมนุษย์และมีชัยชนะกลับมา ดังนี้ข้อความที่ว่า

ทุก ๆ เสียงที่ดังก้องสนั่นยามเมื่อแพน้ำแข็งไหลผ่านเหมือนดังกองทัพใส่

เกราะสีเงินที่เทพเจ้าส่งมาทำสงครามในโลกมนุษย์และมีชัยชนะกลับมา

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 13)

บุคลาธิษฐาน

บุคลาธิษฐาน หรือ บุคคลวัต การสมมุติสิ่งต่าง ๆ ให้มีกิริยาอาการ ความรู้สึกเหมือนมนุษย์ (เมทินี, 2555)

ในนวนิยายเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ ผู้แต่งได้ใช้ภาพพจน์แบบบุคลาธิษฐาน คือ ฉากเปิดเรื่องที่มีการบรรยายเกี่ยวกับแพน้ำแข็งในแม่น้ำเฮย์หลงเจียงที่กำลังละลาย ผู้แต่งได้บรรยายให้แพน้ำแข็งซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต ให้มีกิริยาอาการเหมือนกับมนุษย์ คือ การเปล่งเสียงออกมาดังสนั่นในขณะที่ไหลจากต้นน้ำไปยังปลายน้ำ ดังนี้ข้อความที่ว่า

ในที่สุดแพน้ำแข็งก้อนใหญ่ ๆ ก็ทนความอบอุ่นไม่ได้ ต้องแตกเป็นเสียง ๆ

เสียงดังกรืน ๆ แพน้ำแข็งรูปร่างต่าง ๆ แปรลก ๆ **แผดเสียง**ก็ก่อกองไหลจากต้นน้ำไป

ปลายน้ำ ผ่านหมู่บ้านและเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ริมฝั่งน้ำ

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 13)

อติพจน์

อดิพจน์ คือ การเปรียบเทียบโดยการกล่าวข้อความที่เกินจริง มักเปรียบเทียบในเรื่องปริมาณว่ามีมากเหลือเกิน มีเจตนาเน้นข้อความที่กล่าวนั้นให้มีน้ำหนักยิ่งขึ้น (เมทินี, 2555)

ในนวนิยายเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ ผู้แต่งได้ใช้ภาพพจน์แบบอดิพจน์ในการบรรยายความรู้สึกของก้านหวังต่อก้อยในตอนที่กำลังไปเจอศพของแคทยาซึ่งเป็นภรรยาของเขา ผู้แต่งต้องการเน้นย้ำความรู้สึกของก้านหวังว่าเขารู้สึกเศร้าและเสียใจมากที่สุดสูญเสียภรรยาซึ่งเป็นที่รักของเขาไป เขาเสียใจมากจนไม่ยอมมีชีวิตอยู่ เจ็บปวดราวกับว่าหัวใจของเขาถูกกระชากฉีกขาด ดังเนื้อความที่ว่า

“ผมจะไปทำลายร้านขายของชำตระกูลหม่าให้พังยับเยิน ผมจะฆ่าหมีทั้งป่าให้ตายหมด” เขาหยุดเงิบไปครู่หนึ่งแล้วก็ร้องไห้ รู้สึกโศกเศร้าจนไม่ยอมมีชีวิตอยู่ ใจเหมือนถูกกระชากฉีกขาด

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 89)

สัทพจน์

สัทพจน์ หมายถึง ภาพพจน์ที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงสัตว์ เสียงคลื่น เสียงลม เสียงฝนตก เสียงน้ำไหล ฯลฯ การใช้ภาพพจน์ประเภทนี้จะทำให้เหมือนได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ (เมทินี, 2555)

ในนวนิยายเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ ผู้แต่งได้ใช้ภาพพจน์แบบสัทพจน์ในตอนที่กำลังก้านหวังต่อก้อยขึ้นไปตามหาแคทยาบนภูเขา โดยใช้ในการบรรยายเกี่ยวกับธรรมชาติบนภูเขาที่ก้านหวังและคนอื่น ๆ ที่ไปด้วยพบเจอ คือ เสียงของนกหัวขวานที่จิกหาหนอนบนต้นไม้เสียงดังโป๊ก ๆ และเสียงของน้ำที่ไหลในร่องน้ำตรงพุ่มไม้เสียงดังจ๊อก ๆ ซึ่งการใช้สัทพจน์จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกับว่าได้ยินเสียงเหล่านั้นจริง ๆ ดังเนื้อความที่ว่า

ปลายสุดของพุ่มไม้มีต้นไม้ผู่ ๆ ที่ถูกฟ้าผ่าต้นหักตาย บนต้นไม้ยังมีนกหัวขวานจิกหาหนอนดังโป๊ก ๆ ร่องน้ำตรงพุ่มไม้มีน้ำไหลดังจ๊อก ๆ

(ฉือจื่อเจียน 2561 : 84)

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมู่บ้านลับลี้ริมฝั่งน้ำ” ของ ฉือจื่อเจี้ยน ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ คือ เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลี้ริมฝั่งน้ำ ได้แก่ แนวคิดหรือแก่นของเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากและบรรยากาศและเพื่อประเมินคุณค่าของนวนิยายแปลจีนเรื่อง ไปอินน่า หมู่บ้านลับลี้ริมฝั่งน้ำ ผลการศึกษาพบว่า ด้านองค์ประกอบของนวนิยาย แนวคิดหรือแก่นของเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลี้ริมฝั่งน้ำ มี 2 แนวคิด คือ แนวคิดหลักและแนวคิดรอง แนวคิดหลัก คือ ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์นำพาไปสู่การเกิดโศกนาฏกรรม จากการที่ตระกูลหม่าขึ้นราคาเกลือจนชาวบ้านไม่สามารถซื้อเกลือเพื่อไปเก็บรักษาปลาได้ ทำให้แคทยาภรรยาของกำนันต้องเสียชีวิตเนื่องจากพยายามหาวิธีเก็บรักษาปลาแทนการใช้เกลือ ส่วนแนวคิดรอง คือ การแก้แค้นไม่สามารถทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นเปลี่ยนแปลงได้และควรให้อภัยคนที่สำนึกผิด จากที่กำนันบอกกับลูกชายตัวเองว่าไม่ควรแก้แค้นตอบโต้ตระกูลหม่า และยังบอกให้ชาวบ้านให้อภัยตระกูลหม่า

โครงเรื่องของนวนิยายแปลจีนเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลี้ริมฝั่งน้ำ ให้ความสำคัญกับความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม คือ ความขัดแย้งระหว่างบ้านตระกูลหม่ากับชาวบ้านในไปอินน่า เนื่องจากตระกูลหม่าขายของแพงเกินไปทำให้ชาวบ้านเกิดความไม่พอใจ ซึ่งทำให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ ตามมา

ตัวละครในนวนิยายแปลจีนเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลี้ริมฝั่งน้ำ สามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ ตัวละครที่มีบทบาทเป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง 2 ตัวละคร คือ กำนันหวังเต๋อเก๋ย และเงินหลินเยว่ และตัวละครที่มีบทบาทเป็นตัวละครสนับสนุนของเรื่องที่เข้ามาช่วยให้นวนิยายเรื่องนี้มีความสมบูรณ์และเข้มข้นยิ่งขึ้นอีก 7 ตัวละคร คือ กู๋ชิวจู่ หม่าจ้านจวิน แม่ของหม่าชวณลี่ หม่าชวณลี่ แคทยา ฉินโส่วเหริน ฉินหลินซิง

ในนวนิยายแปลจีนเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลี้ริมฝั่งน้ำ ผู้แต่งไม่ได้เน้นบทสนทนาเป็นหลัก แต่ผู้แต่งจะเน้นการบรรยายเป็นหลักผ่านบันทึกของตัวละคร โดยมีบทสนทนาแทรกสลับกับการบรรยาย ซึ่งบทสนทนาในเรื่องช่วยทำให้นวนิยายเรื่องนี้ไม่น่าเบื่อเกินไป และทำให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครแต่ละตัวมีนิสัยและบุคลิกลักษณะอย่างไร

ฉากและบรรยากาศ ซึ่งฉากที่สำคัญในนวนิยายแปลจีนเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลี้ริมฝั่งน้ำ คือ ฉากหมู่บ้านไปอินน่า ผู้แต่งดำเนินเรื่องผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ชื่อว่าไปอินน่า ใช้ฉากไปอินน่าในการเปิดและปิดเรื่อง ชื่อหมู่บ้านไปอินน่ายังเป็นชื่อเรื่องของนวนิยายเล่มนี้

ด้วย และบรรยากาศของฉากในเรื่องนี้ผู้แต่งได้บรรยายอย่างสมจริง ทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

ด้านคุณค่าที่ปรากฏในนวนิยายแปลจีนเรื่องไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ จากการศึกษาพบว่า มี 4 ด้าน คือ คุณค่าด้านอารมณ์ คุณค่าทางศีลธรรม คุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม และคุณค่าทางปัญญา โดยคุณค่าด้านอารมณ์มี 5 อารมณ์ คือ อารมณ์โศกเศร้า อารมณ์โกรธเคียดแค้น อารมณ์หึงหวง อารมณ์สุขใจ และอารมณ์หวาดกลัว คุณค่าด้านศีลธรรมมี 2 เรื่อง คือ การรับสินบน และการโกงราคาสินค้า คุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรมผู้แต่งได้กล่าวถึงเกี่ยวกับประเพณีงานศพ ความเชื่อ อาหารการกิน และที่อยู่อาศัย และคุณค่าทางปัญญา ผู้แต่งได้สอดแทรกความรู้รอบตัวและความเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไว้ในนวนิยายเรื่องนี้

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ” ผู้ศึกษาคิดว่ายังมีประเด็นอื่นที่ควรค่าแก่การนำมาศึกษาวิเคราะห์ คือ การศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการประพันธ์ของนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ไปอินน่า หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ”

บรรณานุกรม

1. สื่อสิ่งพิมพ์

หนังสือ

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. (2557). **การใช้ภาษาไทย**.

กรุงเทพฯ : พี.เพรส.

ฉื่อ จื่อเจี้ยน. (2561). แปลโดย เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. **ไปอินน่า**

หมู่บ้านลับลิ้มฝั่งน้ำ. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊ค.

ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2529). **อ่านคน อ่านวรรณกรรม**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2537). **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
บางเขน.

อิงอร สุพันธ์ุวัฒน์. (2547). **วรรณกรรมวิจารณ์**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกสารทางวิชาการ

กรกนก ธารามาศกุล. (2551). **การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง ผู้หญิงคนที่สี่ซึ่งโคมแดง**. สารนิพนธ์
ปริญญา อักษรศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เกียรติสกนธ์ กลิ่นสุวรรณ. (2551). **การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แบ ฮยอง จิน
ออทิสติกน้องทอง**. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาเอเชียศึกษา
คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เบญจวรรณ กมลเวชช์. (2551). **การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลญี่ปุ่นเรื่อง Love Letter
จดหมายรัก**. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภณณัฐ ชวประพันธ์. (2551). **การศึกษาเรื่องสั้นเรื่อง ผีนสลาย**. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์
บัณฑิต ภาควิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

2. สื่ออิเล็กทรอนิกส์

krumaytinee.wordpress. (2555). **โหวตภาพพจน์**. เข้าถึงเมื่อ 6 มีนาคม 2563, เข้าถึงจาก

<https://krumaytinee.wordpress.com>

thawat1ndy7.wordpress. (2554). **คุณค่าของวรรณกรรม**. เข้าถึงเมื่อ 23 กุมภาพันธ์ 2563,

เข้าถึงจาก <https://thawat1ndy7.wordpress.com>

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาววิจิตา ยิ้มสังข์
วัน เดือน ปี เกิด	21 สิงหาคม 2540
สถานที่เกิด	สมุทรสงคราม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	4/1 หมู่ 4 ตำบลบ้านปรก อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัด สมุทรสงคราม 75000
ประวัติการศึกษา	
2559 – ปัจจุบัน	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวัง สนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา ภาษาเลือก จีน
2553 – 2558	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน ถาวรานุกุล จังหวัดสมุทรสงคราม สายวิทย์-คณิต